

ห้องวีไอพีภายในภัตตาคารของเดอะชัน โรงแรมหรูอันเป็น
หนึ่งในกิจการของตระกูลวงศ์สุริยาถูกตกแต่งอย่างงดงามมีระดับ
เพื่อใช้เป็นสถานที่เลี้ยงฉลองหลังการเจรจาธุรกิจกับคู่ค้ารายล่าสุดได้
สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี บริษัทส่งออกจากอเมริกาตกลงให้บริการเรือ
ขนส่งสินค้าของพวกเขา และยังเซ็นสัญญานานถึงสามปี นับเป็นอีก
หนึ่งผลงานแห่งความสำเร็จของวงศ์สุริยากรุป อันเป็นกลุ่มธุรกิจของ
ตระกูลวงศ์สุริยา ตระกูลเก่าแก่ที่อาจจะเรียกได้ว่ามีอิทธิพลมากเป็น
อันดับต้นๆ ของเมืองไทย

ตะวัน วงศ์สุริยา กวาดดวงตามกลั่มองรอบๆ บริเวณแล้วยิ้ม
มุมปาก ตั้งแต่ก้าวเท้าเข้ามาเขาก็ลอบสำรวจความเรียบร้อยของ
สถานที่ตามประสาคนรอบคอบและพบว่าทุกอย่างเรียบร้อยดูดี
เดอะชันเป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่อยู่ภายใต้การดูแลของพันแสง น้องชาย
เพียงคนเดียวของเขา ถึงแม้ว่าเจ้าตัวจะไม่มีเวลาเข้ามาตรวจตราด้วย
ตัวเองบ่อยนักก็ตาม เพราะฝายนั้นมักจะไปขลุกอยู่ที่คู่ต่อเรือเป็น
ส่วนใหญ่ อาจเป็นเพราะวิชาวิศวกรรมที่ร่ำเรียนมาโดยตรงทำให้
ชื่นชอบงานด้านนั้นมากกว่า

พันแสงชอบที่จะลงไปคลุกคลีงานภาคสนามมากกว่างาน

บริหาร ชนิดที่ว่าหลายๆ คนที่พบเห็นสภาพของเจ้าตัวดีหลายต่อหลาย
ครั้งอาจจะไม่อยากจะเชื่อว่ามันคือทายาทมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของ
เมืองไทย แม้จะรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่น้องชายชื่นชอบ แต่ตัวมันก็ยังไม่วาย
เคี้ยวเชิญให้พันแสงแบ่งเวลาให้งานด้านอื่นบ้าง เพราะอยากให้ช่วย
กันแบ่งเบาภาระของบิดา เนื่องจากงานของวงศ์สุริยามีมากมายหลาย
สาขา

‘ไอ้งานที่ต้องเจรจาต่อรองกันนั้น พี่ใหญ่ทำก็ได้อยู่แล้วนี่นา
หรือพี่คิดว่ามันเหมาะกับผมล่ะ’

คำพูดของคนเป็นน้องแวบผ่านเข้ามาในห้วงคิดทำให้ใบหน้า
คมสันของตะวันกลายเป็นยิ้มไปโดยปริยาย เพราะรู้อยู่แก่ใจดีว่า
แม้พันแสงจะเก่งกล้านสารพัด แต่สิ่งที่เขาต้องยอมรับว่าเจ้าหมอนั้น
เก่งกว่าใครในครอบครัวก็คือ ‘ปาก’ ชนิดที่ว่าหากให้มาเจรจากับ
‘คู่ค้า’ ก็อาจจะกลายเป็น ‘คู่แค้น’ ไปโดยอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นเขา
จึงถูกเกณฑ์ให้อยู่ฝ่ายมุ่น ส่วนพันแสงก็วิ่งไปตามสะดวก และฝ่ายนั้น
ก็ไม่ได้ทำให้ผิดหวัง ตั้งแต่ลงไปจับงานนี้ด้วยตัวเอง กิจการเรือขนส่ง
สินค้าของตระกูลวงศ์สุริยาก็ผงาดขึ้นมาเป็นผู้นำในด้านนี้อย่างไม่มี
ใครเทียบ

แม้จะเป็นบุตรชายคนเล็กแต่ฝีมือการบริหารของพันแสงไม่ได้
เล็กตามอายุเลย รายงานผลกำไรประจำไตรมาสบอกถึงความสามารถ
ของน้องชายได้เป็นอย่างดี

ทว่าแม้จะชื่นชมในความสามารถของน้องชายเพียงคนเดียว
สักเท่าไร ตะวันก็อดทอดถอนใจไม่ได้เมื่อนึกถึงนิสัยใจร้อนและ
เจ้าอารมณ์ของฝ่ายนั้น ก่อนหน้าที่จะออกมางานเลี้ยงฉลองคู่ค้านี้เอง
ที่เขาเพิ่งตกเตือนฝ่ายนั้นไปเกี่ยวกับการตอบโต้พวกสินวิธนา กลุ่ม
ธุรกิจซึ่งเปรียบเสมือนคู่แข่งของวงศ์สุริยามาโดยตลอด

เขาเองก็ไม่แน่ใจนักว่าความขัดแย้งระหว่างครอบครัวตนเอง

กับครอบครัวสินวัฒนานั้นเริ่มต้นมาตั้งแต่ยุคไหน รู้แต่ว่าเมื่อมาถึงยุค
ของตนกับพันแสงทุกสิ่งก็ยังเป็นอยู่อย่างเดิม แถมดูเหมือนจะหนักข้อ
ขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะวงศ์สุริยาของพวกเขาจับตัวทำอะไร สินวัฒนาก็ดู
เหมือนจะตามไปเป็นคู่แข่งเสียทุกอย่าง

ตะวันจำไม่ได้ว่าตนเองปรามน้องชายไปแล้วกี่ครั้งเกี่ยวกับการ
ตอบโต้ฝ่ายนั้นแบบตาต่อตาฟันต่อฟัน อย่างที่เจ้าตัวชอบทำบ่อยๆ
แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้าตัวแสบจะเชื่อฟังบ้างหรือเปล่า ในขณะที่เขา
เชื่อว่าตัวเลขผลกำไรและความเจริญก้าวหน้าของกิจการจะเป็นตัวชี้
วัดว่าใครเป็นฝ่ายชนะ แต่ดูเหมือนว่าพันแสงจะไม่เห็นด้วยนัก เรียก
ว่าฝ่ายนั้นแรงมาเท่าไร พันแสงก็แรงกลับไปไม่แพ้กัน

ต้นเดือนก่อนโกดังสินค้าของวงศ์สุริยาถูกลอบวางเพลิงจน
เสียหายไปบางส่วน แน่نونว่าสองสัปดาห์ต่อมาโกดังสินค้าของ
สินวัฒนาย่อมรอดวายมากกว่าเป็นสองเท่า

‘อ้าว...มันก็เป็นอุบัติเหตุไง เหมือนกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับเรา
ก่อนหน้านี้แหละ ผมไม่ได้รู้เรื่องด้วยสักหน่อย’

คำตอบที่พันแสงตอบมาตามสายเมื่อครั้งที่ตะวันโทร. ไปชักใช้
เอาความว่าเจ้าตัวมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้หรือเปล่าทำให้เขาได้แต่
ส่ายหน้าด้วยความระอาใจ เพราะน้องชายยกเอาคำพูดของ อนุพงษ์
สินวัฒนา ที่ให้สัมภาษณ์กับสื่อเกี่ยวกับเหตุเพลิงไหม้ที่โกดังสินค้า
ของวงศ์สุริยามาพูดแทบจะทุกคำ

ทว่าแม้นิสัยจะต่างกันพอสมควร แต่เมื่อสองพี่น้องเข้ามาช่วย
บิดาบริหารกิจการของครอบครัวแบบเต็มตัวก็ทำให้ชื่อเสียงของ
วงศ์สุริยาเฟื่องฟูยิ่งกว่าทุกยุคที่ผ่านมา ในทางกลับกัน ยิ่งพี่น้อง
วงศ์สุริยาบริหารกิจการของครอบครัวให้รุดหน้าไปไกลเท่าไร คู่แข่ง
อย่างสินวัฒนากลับยิ่งถอยหลังเข้าคลอง เพราะความที่อยากเอาชนะ
วงศ์สุริยามากจนไม่ลังเลที่จะทำเรื่องผิดกฎหมาย รวมถึงใช้อิทธิพล

เสียจนทำให้ไม่มีใครอยากร่วมงานด้วยจึงประสบภาวะขาดทุนอย่างหนัก แต่แทนที่ฝ่ายนั้นจะปรับปรุงและพัฒนางานของตนเอง กลับมุ่งเน้นมาที่การลอบเข้ามาสร้างความเสียหายให้กิจการของครอบครัววงศ์สุริยาแทน

นี่นับเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ตะวันไม่ค่อยสบายใจนัก แม้งานในส่วนที่รับผิดชอบจะผ่านไปด้วยดี ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งนะหรือ... ชายหนุ่มถอนใจอีกครั้ง เมื่อสายตาของเขาประสานกับดวงตาคู่หนึ่งที่ตกแต่งไว้อย่างงดงามซึ่งเพียรพยายามจะสบตากับเขาค้างแล้วครั้งเล่า ดวงตาของสาวงามนามว่าเจเน็ต

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับมิสเตอร์วงศ์สุริยา”

เสียงของคู่ค้าชาวอเมริกันที่ดังขึ้นทำให้ตะวันดึงตัวเองออกมาจากภวังค์ความคิดเกี่ยวกับสาวงามที่นั่นอยู่ตรงกันข้าม เขาหันไปมองเนลสัน ชาร์เดส คู่ค้าคนล่าสุดพร้อมทั้งส่งยิ้มให้โดยไม่ปราศไปมองภรรยาของอีกฝ่ายแม้แต่บ่อย ก่อนตอบคำถามด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยตามบุคลิก

“ไม่ได้เป็นอะไรหรอกครับ พอดีมีเรื่องให้คิดนิดหน่อย ขอโทษนะครับที่เสียมารยาท”

“ผมทราบมาว่าที่นี่ก็เป็นอีกหนึ่งกิจการของครอบครัวคุณใช่ไหมครับ” เนลสันชวนสนทนาพลางกวาดสายตาไปรอบๆ ด้วยความชื่นชม ตะวันยิ้มน้อยๆ ก่อนจะตอบสั้นๆ “ครับ”

คำตอบของชายหนุ่มทำให้คู่ค้ายิ้มอย่างพอใจ เพราะความมั่งคั่งย่อมหมายถึงความมั่นคง การร่วมงานระหว่างสองบริษัทคงไปได้สวย ตรงข้ามกับสาวงามข้างกายที่กลับแม้ริมฝีปากแน่นขึ้น ดวงตาทอดมองตะวันอย่างแสนเสียดาย

“โอ...นี่แสดงว่าวงศ์สุริยามีธุรกิจทุกแขนง เรียกได้ว่าทุกอย่าง

อยู่ในกำมือของวงศ์สุริยา คงไม่ผิดนักใช่ไหมครับ” ชายสูงวัยเยินยอ

“ก็ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ” ชายหนุ่มไม่วายถ่อมตัว

“น่าอิจฉาคุณพ่อคุณแม่คุณจริง ๆ ที่มีลูกเก่งๆ กันทั้งนั้น ผมเองก็หวังจะให้ลูกชายเก่งแบบคุณบ้าง จริงไหมที่รัก” เนลสันหันไปถามภรรยาสาว

เจเน็ตก็อึกอักไม่กล้าตอบ เธอไม่อยากให้สามีพูดถึงเรื่องนี้ ก่อนจะค่อยๆ เหลือบตามองบุตรอีกคน ก็เห็นเพียงแค่ใบหน้าสงบนิ่งคล้ายๆ กับเขาไม่ได้สนใจจะฟังคำตอบของเธอแต่อย่างใด

เมื่อไม่ได้รับคำตอบจากภรรยาชายสูงวัยก็ไม่ได้คาดคั้นเพราะกลัวจะทำให้เธอขัดเคืองใจ วัยที่ต่างกันอย่างมากทำให้เขาใส่พานถวายให้เธอทุกอย่าง จึงหันไปสนทนากับตะวันตกอีกครั้ง

“เพียงพร้อมขนาดนี้ยังไม่คิดมีครอบครัวอีกหรือครับ เดียวมีลูกไม่ทันใช้จะเสียดายนะครับ อย่างผมไง ลูกของผมกับเจนเพิ่งเจ็ดขวบเท่านั้นเอง ไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะมีเวลาอยู่กับเขาไปอีกนานแค่ไหน เป็นห่วงเหลือเกินครับ”

น้ำเสียงของเนลสันทำให้ตะวันตกเห็นใจไม่ใช่เน้อย รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายรักภรรยามากจริงๆ ดวงตาสีดำสนิทเหลือบมองไปยังเรือนร่างงามระหงที่นั่งข้างๆ คู่สนทนาเล็กน้อย เขาคิดว่าเธอคงไม่ได้รักสามีของเธอเท่าไรนัก บางทีอาจจะไม่ได้รักเลยด้วยซ้ำ เขารู้เช่นเห็นชาติผู้หญิงคนนี้ดี! จึงตอบคำถามด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ

“ผมไม่คิดจะแต่งงานหรือครับ ผมไม่เชื่อเรื่องความรักอะไรนั้นหรอก ขอโทษด้วยนะครับที่ต้องพูดอย่างนี้ต่อหน้าคู่แต่งงานแบบคุณ”

เนลสันเบิกตากว้างพร้อมทั้งอุทานออกมาเมื่อได้ยินเช่นนั้น “โอ้ พระเจ้า! อะไรทำให้คุณคิดอย่างนั้นครับ ความรักเป็นเรื่องที่สวยงาม เจนทำให้ผมเชื่ออย่างนั้น ความแตกต่างไม่ได้ทำให้เรารักกันน้อยลงเลย”

ตะวันเหี่ยยดยิ้มเมื่อได้ยินคำพร่ำรำพันของชายสูงวัย ในขณะที่เจเน็ตหน้าซีดเผือดจนเขาดูเเยะอยู่ในใจไม่ได้ แต่น้ำเสียงที่เอื่อยกับคู่คำก็ยังสุภาพเช่นเดิม

“คุณโชคดีมากครับที่พบกับรักแท้ ในขณะที่ประสบการณ์ของผมมันบอกว่า ‘ความรัก’ เป็นแค่หนทางหลอกเด็ก แต่ยังไงก็ขอให้พวกคุณรักกันยืนยาวตลอดไปนะครับ”

คำอวยพรของเขาทำให้เนลสันคิดว่ามือภรรยาสาวมาจุมพิตพร้อมทั้งส่งยิ้มให้เธออย่างอ่อนหวาน ในขณะที่อีกฝ่ายหน้าเจื่อนจนแทบเก็บอาการไม่อยู่ มือไม้ก็เย็นเฉียบจนสามือดทักไม่ได้

“เจน! คุณเป็นอะไรไป ทำไมมือเย็นอย่างนี้”

ยังไม่ทันได้คำตอบจากภรรยาโทรศัพท์ของเนลสันก็มีสัญญาณเรียกเข้าเสียก่อน นักธุรกิจสูงวัยจึงรีบคว้าขึ้นมาดูหน้าจอก่อนจะเอ่ยขอตัวกับตะวันทันทีเมื่อเห็นว่าเป็นสายจากเลขานุการที่ประจำอยู่ที่อเมริกา อีกฝ่ายน่าจะมีเรื่องต้องการปรึกษา ไม่อย่างนั้นคงไม่โทร. ข้ามทวีปมาอย่างนี้

“ผมขอตัวสักครู่นะครับ”

“เชิญตามสบายครับ” ตะวันผายมือพร้อมทั้งส่งยิ้มให้

เนลสันยิ้มตอบแล้วจึงหันไปจุมพิตแก้มภรรยาและเอื่อยกับเธออย่างอ่อนโยน

“เดี๋ยวผมมานะที่รัก...ฝากเจนด้วยนะครับ” ตอนท้ายหันไปเอื่อยกับตะวันแล้วเลี้ยวออกไปนอกห้องทันที โดยไม่ทันสังเกตเลยว่าชายหนุ่มไม่ได้รับปากแต่อย่างใด ไม่แม้แต่จะพยักหน้า!

“ใหญ่”

เจเน็ตเรียกชายหนุ่มตรงหน้าด้วยน้ำเสียงแผ่วหวาน ดวงตาเจิดจ้าทอดมองเขาด้วยแววตาที่ไม่ต่างจากวันวานแม้แต่น้อย และ

นั่นทำให้คนถูกเรียกถึงกับบดกรามแน่น

“มีอะไรหรือครับมิสซิสซาร์เดส” เขาถามด้วยน้ำเสียงสุภาพ
ห่างเหิน เจตนาเรียกเธอด้วยนามสกุลราวกับว่าไม่ต้องการให้มีความ
สนิทชิดเชื้อใดๆ ต่อกัน

“ได้โปรดอย่าเรียกฉันอย่างนั้นเลยคะที่รัก”

ดวงตาสีนิลของตะวันวาววับด้วยโทสะที่ลึกลับ ทว่าน้ำเสียง
ที่เปล่งออกมากลับเยือกเย็นไว้ตัว

“คุณต่างหากที่ไม่สมควรเรียกผมอย่างนั้น คุณควรจะเก็บคำว่า
‘ที่รัก’ ไว้เรียกสามีของคุณเพียงคนเดียว อย่าใช้มันพร่ำเพรื่อล่ะ!”

“ฉันรู้ว่าคุณยังโกรธฉันอยู่ แต่ฉันอธิบายได้้นะคะ” เจเน็ตยังคง
วิงวอน ใบหน้าแดงามเศร้าสร้อย ดวงตาก็คลอหยาดน้ำ รู้ดีว่านี่คือ
อาวุธที่ใช้สยบใจผู้ชายคนนี้ได้ เธอเคยทำได้มาแล้ว และจะทำให้ได้
อีกครั้ง!

“คุณเข้าใจผิดแล้วมิสซิสซาร์เดส ผมไม่ได้โกรธคุณ” ตะวันเอ่ย
เสียงเรียบ

ใบหน้าของเจเน็ตแถมขึ้นขึ้นเมื่อได้ยินอย่างนั้น คิดไปว่าเสน่ห์
ของตนยังคงใช้กับเขาได้เสมอ ก่อนจะตกตะลึงเมื่อตะวันเอ่ยประโยค
ต่อมา

“ผมไม่ได้โกรธ เพราะผมไม่เหลือความรู้สึกใดๆ ต่อคุณอีกแล้ว
ต่างหาก ผู้ชายโง่ๆ ที่เชื่ออะไรง่าย ๆ มันตายอยู่ที่อเมริกาแล้วละ ที่อยู่
ตรงหน้าคุณตอนนี้คือ ตะวัน วงศ์สุริยา ไม่ใช่เด็กหนุ่มนักศึกษา
หน้าโง่ที่จะเชื่อทุกอย่างที่คุณบอกอีกแล้ว อย่าพยายามเลย”

“คุณกำลังเข้าใจฉันผิดนะคะใหญ่” เจเน็ตล่อล่ลักแก้ตัว

“ใช่! ผมเข้าใจคุณผิด! เข้าใจผิดมานานทีเดียว พอมาเข้าใจถูก
ในตอนนี้ผมถึงเพิ่งจะรู้ว่าที่ผ่านมามันตัวเองเสียเวลากับเรื่องไร้สาระไป
มากแค่ไหน” ตะวันเอ่ยพร้อมทั้งมองสตรีตรงหน้าด้วยสายตาเยียบเย็น

ต่างจากแวตาลุ่มหลงที่เคยมีให้เมื่อหลายปีก่อน

ทายาทคนโตของวงศ์สุริยามองสาวสวยตรงหน้าที่กำลังสบตาเขาด้วยความตื่นตะลึงพร้อมทั้งยกยิ้มมุมปาก ดีใจที่เห็นความตระหนกและเจ็บปวดบนใบหน้าดังามนั้น พอใจที่ได้รู้ว่าเธอเองก็เจ็บเป็นเหมือนกับครั้งหนึ่งที่เขาเคยเจ็บปวดเจียนตาย

แต่จะว่าไปเขาก็คงต้องขอบคุณเธอเช่นกันที่ทำให้รู้ว่าบนโลกใบนี้ เสียงของ ‘เงิน’ เท่านั้นที่ดังที่สุด! เสียงและอำนาจของมันสามารถเปลี่ยนใจคนได้ รวมถึงเปลี่ยนความคิดของหนุ่มน้อยอ่อนต่อโลกคนหนึ่งให้เติบโตแบบก้าวกระโดดอีกด้วย

ครั้งหนึ่งเขาเคยคิดว่าจะพยายามทำทุกอย่างด้วยตัวเองโดยไม่ต้องใช้ฐานอันแน่นหนาของตระกูลมารองรับ อยากให้ทุกคนรู้ว่าลำพังกำลังของตนเองก็สามารถเติบโตอยู่บนโลกใบนี้ได้ตามประสงค์ของคนหนุ่มที่กำลังไฟแรงและทะนงในตนเอง หากใครจะเปิดใจต้อนรับเขาก็ต้องเป็นเพราะว่าเขาคือ ‘ตะวัน’ ไม่ใช่คุณใหญ่แห่งตระกูลวงศ์สุริยาอันแสนมั่งคั่ง

นั่นทำให้เขาเลือกใช้ชีวิตในคราบนักศึกษาต่างชาติธรรมดาๆ เมื่อครั้ง他去ศึกษาต่อที่อเมริกา ไม่หรูหราฟุ้งเฟ้อ ทว่าก็ไม่ได้แร้นแค้นแต่อย่างใด หน้าที่และความสามารถอันโดดเด่นทำให้เขาคว้าหัวใจของ ‘ควีน’ ประจำรุ่นอย่างเจเน็ทสาวลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่ไปตั้งรกรากอยู่ที่สหรัฐอเมริกามาครอบครองได้ในที่สุด

ความภาคภูมิใจที่สามารถเอาชนะชายหนุ่มในรุ่นเดียวกัน กอปรกับเป็นความรักครั้งแรกกับสาวงามที่เลือกเขาโดยไม่รู้ตัวว่าเขาเป็นใคร ยิ่งทำให้เขาลุ่มหลงและทุ่มเทหัวใจให้แก่เจเน็ทจนหมดสิ้น แต่แล้ววิมานของเขาก็พังทลายลงจนไม่เหลือชิ้นดี เมื่อเธอขอจบความสัมพันธ์ในภาคเรียนสุดท้ายที่ต่างก็แยกย้ายกันไปฝึกงานก่อนจบการศึกษา

...

‘คุณพูดอะไรนะเจน’

จำได้ว่าเขาถามเธอออกไปรากับคนโง่ เมื่อได้ยินประโยค
บอกละเลิกจากเจเน็ตในวันหนึ่ง

‘ฉันอยากให้เรื่องของเราจบลงแค่นี้ค่ะใหญ่’ เจเน็ตตอบด้วย
น้ำเสียงเรียบๆ เรียบพอๆ กับแววตาของเธอที่คล้ายว่าไม่เคยมีความ
รักต่อกันมาก่อน

‘ทำไม! ผมทำอะไรให้คุณไม่พอใจหรือ’ ตะวันพึมพำด้วยความ
ไม่เข้าใจ หวังจะปรับตัวให้ถูกใจหญิงคนรัก

‘ฉันกำลังจะแต่งงานค่ะ’ เจเน็ตตอบเสียงเรียบ

‘อะไรนะ!’ ชายหนุ่มอุทานเสียงหลง รู้สึกเหมือนโลกกำลังจะ
ถล่ม แฟนของเขาบอกว่าเธอกำลังจะแต่งงาน! แล้วความสัมพันธ์
ลึกลับที่ผ่านมามีความหมายอย่างไร

‘ฉันจะแต่งงานค่ะ’ เจเน็ตย้ำอีกครั้ง มองเขาแวบหนึ่งแล้วจึง
เอ่ยต่อ ‘ขอให้เรื่องของเราจบลงแค่นี้จะค่ะใหญ่’

‘ใคร! ผู้ชายคนนั้นมันใคร!’ ตะวันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด
ทั้งโมโหและเสียใจจนแทบควบคุมตัวเองไม่ได้

‘เจ้าของบริษัทที่ฉันไปฝึกงานค่ะ’ เจเน็ตเอ่ยพร้อมทั้งหลุบตาลง
นิดหน่อย

ตะวันมองผู้หญิงที่เคยรักนั้ๆ เมื่อได้ทราบคำตอบจากปาก
อีกฝ่าย เธอไปฝึกงานที่นั่นไม่ถึงสามเดือนแต่กลับบอกว่าจะแต่งงาน
กับผู้ชายคนนั้น ทั้งที่คบหากับเขามาร่วมปี ดวงตาสีดำสนิททอประกาย
เยียบเย็นเมื่อคิดว่าพอจะเข้าใจอะไรขึ้นมาบ้าง จึงถามแฟนสาวอีกครั้ง
เพื่อย้ำความมั่นใจให้ตัวเอง

‘คุณรักเขาหรือ แล้วเรื่องของเราล่ะ ที่ผ่านมามีความ
หมายอย่างไร’

เจเน็ตหลบสายตาที่จ้องมองราวกับจะคาดคั้นเอาความจริง

ของเขาอีกครั้ง ก่อนจะตอบออกมาในที่สุด “ฉันขอบคุณมากนะคะ ใหญ่ แต่ความชอบแค่นั้นมันไม่พอค่ะ เนลสันเขาทำให้ฉันมั่นใจว่าฉัน จะมีความสุขมากกว่าถ้าแต่งงานกับเขา ขอโทษนะค่ะ แต่...แต่ถ้าคุณ ไม่คิดอะไรมาก เราก็ยังเป็นเพื่อนกันได้ เหมือน...เหมือนที่ผ่านมา”

สาวงามประจำรุ่นเอ่ยเสียงแผ่ว ทอดสายตามองชายหนุ่ม ตรงหน้าด้วยความเสียดาย เธอถูกใจเขาไปหมดทุกอย่างทั้งรูปร่าง หน้าตาและลีลาพิศواس ทว่าเขาก็เป็นเพียงนักศึกษาระธรรมดาๆ คนหนึ่ง เท่านั้นเอง แม้ตลอดเวลาที่คบหากันเขาจะดูแลเธออย่างดี แต่หากจะ เทียบกับเจ้าของบริษัทที่เธอไปฝึกงานแล้วก็นับว่าฝ่ายนั้นน่าสนใจกว่า การเป็นภรรยาเจ้าของบริษัทย่อมดีกว่านักศึกษาคบใหม่อย่างแน่นอน

‘อีกอย่าง คุณไม่เคยให้ความมั่นใจฉันเลย ฉันไม่เคยพบกับ ครอบครัวคุณสักครั้ง’ หญิงสาวพยายามหาเหตุมาโทษเขาเพื่อให้ ตนเองรู้สึกผิดน้อยลง

ตะวันเหี่ยวยิ้มเมื่อได้ยินมาถึงตรงนี้ นึกดีใจที่ตัวเองยังไม่ได้ พาเธอไปพบกับครอบครัว ทั้งๆ ที่ตั้งใจจะพาไปเมื่อจบการศึกษา เพราะถือว่าคบหากันมานานพอสมควรแล้ว แต่ผู้หญิงคนนี้ก็แสดง ธาตุแท้ออกมาให้เขาเห็นเสียก่อน มันทำให้หูตาเขาสว่างและเลิกมอง โลกเป็นสีชมพูไปในทันที

‘ความรัก’ อย่างนั้นหรือ...พวกผู้หญิงไม่ได้ต้องการสิ่งเหล่านี้ หรือ ‘ความมั่งคั่ง’ ต่างหากที่พวกเธอต้องการ!

เจเน็ตคลี่ยิ้มให้ ‘อดีตแฟน’ เหมือนกับว่าไม่มีความโกรธเคือง ใดๆ ต่อกันอีก แต่ตะวันก่อกำแพงขึ้นมาปิดกั้นหัวใจจากสิ่งที่ทำให้ เจ็บปวดโดยไม่รู้ตัว ปกป้องตัวเองจากสิ่งที่เรียกว่า ‘ความรัก’ เขาจะ ไม่ยอมตกเป็นทาสของมันอีกต่อไป!

‘ขอให้มีความสุขกับทางที่คุณเลือกก็แล้วกันนะเจเน็ต ขอขอบคุณ ที่ทำให้ผมฉลาดขึ้น’

ร่างสูงส่งาลุกขึ้นและเดินออกไปจากร้านกาแฟที่หญิงสาวนัดให้ มาเจอกันทันทีโดยไม่เหลียวหลังกลับมามอง ทั้งหัวใจที่อ่อนโยนและ งดงามในเรื่องความรักไว้ที่นั่น กลับมาสวมบทบาทเดิมของตนเองที่ เป็นมาตลอดชีวิต บทบาทคุณใหญ่แห่งตระกูลวงศ์สุริยาผู้แสนเฉียบ คม!

...

“ใหญ่...”

เจเน็ตทราวิสเรียกชายหนุ่มเสียงแผ่ว เพราะเริ่มคิดว่าการจะ โน้มน้าวจิตใจเขาให้กลับมารักเธอเช่นเดิมอาจจะไม่ง่ายอย่างที่คิด แวดตาของเขาแปรเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ทว่าเธอก็ยังอยากจะเสี่ยงดู ลักครั้ง ไม่ว่าเขาจะแสดงออกอย่างไร แต่เธอรู้ว่าโดยเนื้อแท้แล้วตัววัน เป็นคนอ่อนโยนและมีเมตตา

เสียงเรียกของเธอทำให้ตัววันดึงตัวเองออกมาจากภวังค์อดีต อันเจ็บช้า ก่อนตักเตือนอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เช่นเคย

“คุณควรเรียกผมว่ามีสเตอร์วงศ์สุริยาเหมือนที่สามีคุณเรียก ผมไม่ชอบให้คนที่ไม่คุ้นเคยเรียกชื่อเล่น นี่คุณไม่กลัวว่าสามีสุดที่รัก ของคุณจะเข้าใจอะไรผิดบ้างหรือไง”

“อย่าประชดฉันแบบนั้นเลยคะ ฉันแค่ต้องการอธิบายความ จำเป็นของฉันให้คุณฟังเท่านั้นเอง”

“เข้าไปหลายปีนะ” ตะวันเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยาะ

“จะผ่านมานานแค่ไหน ฉันก็หวังเพียงแค่ว่าคุณจะยกโทษให้และ เข้าใจในสิ่งที่ฉันจำเป็นต้องทำ แค่นั้นฐานะเพื่อนคุณก็ให้ฉันไม่ได้หรอก ค่ะ ฉันแค่อยากขอโทษคุณ”

เจเน็ตเอ่ยด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย ในสมองวางแผนการไว้เป็น ฉากๆ เธอรู้จักตัววันดี จึงทราบว่าจะเรียกร้องความเห็นใจจากเขา อย่างไร ถ้าเธออยากกลับไปหาเขาอีกครั้ง มันจะต้องแนบเนียนที่สุด

ต้องไม่ทำให้เขารู้สึกว่าถูกไล่ล่า แต่เธอจะต้องเข้าไปใกล้ในฐานะเพื่อนเสียก่อน

ตะวันม้มปากแน่นโดยไม่รู้ตัวเมื่ออีกฝ่ายย้ำชัดว่าต้องการปรับความเข้าใจในฐานะเพื่อน ถ้าเขาปิดกั้นมันจะไม่กลายเป็นการแสดงออกว่าเขายังแคร้เธออยู่อย่างนั้นหรือ เขาจะทำให้ผู้หญิงคนนี้รู้ว่าเธอไม่มีอิทธิพลใดๆ ต่อหัวใจเขาอีกแล้ว จึงทำเพียงนั่งนิ่งๆ ไม่พูดจาเชือดเฉือนเธออย่างที่ผ่านมา

แต่ก่อนที่จะตัดสินใจว่าระหว่างเขากับคนรักเก่าใครจะตกลงไปในหลุมของอีกฝ่าย เนลสันก็เข้ามาขัดจังหวะเสียก่อนด้วยท่าที่ร้อนรน

“ต้องขอโทษจริงๆ ครับมิสเตอร์วงส์ลูเรีย ผมกับภรรยาคงต้องขอตัวก่อน” ชายสูงวัยรีบจะลี้ลี้ลักขบถกลับทันทีที่มาถึง

ทั้งตะวันและเจเน็ตต่างก็ขมวดคิ้ว แต่ด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกัน ตะวันสงสัย แต่เจเน็ตหัดเคืองใจ

นานเหลือเกินที่เธอไม่ได้พบชายหนุ่มคนนี้ แล้วอีตาแก่นี่จะรีบกลับไปทำไมกัน! หญิงสาวผู้บูชาเงินเป็นพระเจ้าคิดอย่างขุ่นเคือง

“เกิดอะไรขึ้นครับ” ตะวันสอบถามคู่ค้าเมื่อสังเกตเห็นท่าที่ร้อนรนของอีกฝ่าย

เนลสันปรายตาไปมองภรรยาด้วยความเป็นห่วงว่าเรื่องที่กำลังจะพูดจะทำให้เธอเป็นกังวลแล้วจึงตอบคำถาม “ลูกชายของเราไม่สบายมากครับ ผมเป็นห่วงแถมมาก ก็เลยต้องขอตัวกลับก่อน ผมกับเจนนีจะกลับอเมริกาเลยครับ”

ทว่าเจเน็ตหาได้เป็นห่วงลูกชายอย่างที่สามีคิด แถมยังนึกต่อว่าสามีแท้ที่ต้นตุมเกินกว่าเหตุ ลูกชายของเธอมีพี่เลี้ยงดูแลอยู่แล้วไม่เห็นจะต้องทำท่าตื่นตกใจแล้วรีบกลับอย่างนี้ พลันความคิดบางอย่างก็ผุดขึ้นมาในสมองอย่างปัจจุบันทันด่วน

ไม่สิ! เธอจะต้องห่วงลูกชายคนนี้อย่างที่สุด อย่างน้อยก็ต้อง

ทำให้ตะวันเชื่อเช่นนั้น! ความคิดดังกล่าวทำให้เจเน็ตสีหน้ากังวลอย่างสมบทบาท ทำที่ซักถามสามีด้วยความร้อใจ

“จริงหรือคะ! แล้วนี่จอร์แดนเป็นอะไรมาหรือเปล่า”

เนลสันยิ้มกว้างด้วยความปลื้มเมื่อเห็นว่าภรรยาห่วงใยทุกข์สุขของบุตรชาย ตามปกติแล้วเจเน็ตให้เวลาลูกน้อยเหลือเกิน มักจะโยนให้เป็นภาระของพี่เลี้ยงเสมอ เมื่อเธอแสดงออกว่าห่วงใยลูกอย่างนี้เขาจึงยินดีนัก จึงเอ่ยกับภรรยาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ลูกใช้สูงมากจะที่รัก ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล ผมอยากให้เราบินกลับกันเลย คุณโอเคมั๊ย”

“โอ้...ถามอะไรอย่างนั้นคะ ถ้าจอร์แดนเป็นอะไรไปฉันคงมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้หรอกคะ ฉันรักแกมาก” ตลอดเวลาที่พูดแบบนั้นเธอไม่ได้มองสามีแม้แต่บ่อย แต่กลับปรายตาไปยังบุรุษหนุ่มที่นั่งเงียบฟังสองสามีภรรยาสนทนากันอยู่

“ผมดีใจที่ได้ยินอย่างนี้ ถ้าอย่างนั้นพวกเราคงต้องขอตัวก่อนนะครับ ต้องขอโทษจริงๆ” ตอนท้ายเนลสันหันไปเอ่ยขอตัวกับชายหนุ่มอีกครั้งพร้อมทั้งขอโทษขอโพย

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ครอบครัวยังเป็นเรื่องสำคัญ ผมเข้าใจดีเชิญเถอะครับ” ตะวันเอ่ยเสียงนุ่ม เพราะสำหรับเขาเองครอบครัวก็เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด จึงเข้าใจความรู้สึกของเนลสันดี

คำตอบของเขาทำให้เจเน็ตก้มหน้าลอบยิ้ม ตะวันยังไม่เปลี่ยนไปแม้แต่บ่อย สมัยที่คบกันเขาแสดงออกถึงความรักที่มีต่อคนในครอบครัวเสมอ และเธอจะนำจุดนี้แหละพาตัวเองกลับเข้ามาในชีวิตของเขาอีกครั้ง ในเมื่อผู้ชายที่เธอเคยพึงใจที่สุดไม่ใช่แค่ชายหนุ่มกระฉอกๆ อย่างที่เคยคิด แต่มีฐานะร่ำรวยเหนือกว่าเนลสันเสียด้วยซ้ำไป

เมื่อมีตัวเลือกที่ดีอย่างนี้แล้ว ทำไมเธอจะต้องทนอยู่กับสามีเก่าๆ

ต่อไปอีกเล่า สาวที่สวยงามแต่รูปคิควางแผนการเป็นฉากๆ มองบุรุษ
รูปงามที่อยู่ในหัวใจมาตลอดด้วยแววตาทนทายมอด ยอมเดินทางกลับ
ไปพร้อมสามีแต่โดยดี แต่เธอจะกลับมาที่นี่อีกครั้งอย่างแน่นอน!

เมื่อลักร่างสองสามีภรรยาไปแล้วตะวันก็ถอนใจเหือก
ใหญ่ด้วยความเหน็ดเหนื่อย ยอมรับว่าการได้พบกับเจเน็ตอีกครั้งมัน
รบกวนความรู้สึกของเขามากพอๆ มันไม่ได้ทรมานทรมานด้วยความ
อวรณ์แบบเก่า แต่รู้สึกคล้ายๆ กับเสียศักดิ์ศรี ผู้หญิงคนนี้ทำให้เขา
มองเห็นความโง่งมของตนเองอยู่ร่ำไป

ดังนั้นแทนที่จะตรงกลับบ้านอย่างเช่นทุกครั้ง เขากลับเลือกที่
จะเดินเอื่อยๆ ไปยังด้านหลังของโรงแรมตามลำพังแทน ตอนนี้เขา
ต้องการอยู่ในที่ที่ไม่มีใครคอยจับจ้อง ไม่ต้องการอยู่ในฐานะคุณใหญ่
ผู้สมบูรณ์แบบในสายตาของใครๆ แต่ต้องการปลดปล่อยอารมณ์ใน
ฐานะผู้ชายธรรมดาๆ คนหนึ่ง

แต่นั่นอาจจะเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดของคนที่มีมักจะ
ระมัดระวังตัวอยู่เสมออย่างตะวันก็เป็นได้ เพราะสุนัขลอบกัดอย่าง
อนุพงษ์ยอมเฝ้ารอโอกาสเช่นนี้อยู่ทุกขณะจิต ไม่เพียงแต่กิจการของ
วงศ์สุริยาเท่านั้นที่เขาอยากเล่นงาน แต่ชีวิตของคนในตระกูลวงศ์สุริยา
ก็เช่นกัน เพราะถือเป็นการตัดกำลังและข่มขวัญว่าสินวัฒนาไม่คิดจะ
ยอมแพ้ อะไรก็ตามที่จะทำให้วงศ์สุริยาล่มจม อนุพงษ์ไม่ลังเลที่จะ
ลงมือ ดังนั้นความประมาทของตะวันเพียงครั้งเดียวก็ทำให้เกิดเหตุการณ์
ไม่คาดคิดขึ้นจนได้

“ระวัง!”

ยังไม่ทันที่ตะวันจะหันไปมองว่าน้ำเสียงหวานใสที่ตื่นตระหนก
นั้นดังมาจากไหนร่างกายของเขาก็ถูกร่างบอบบางของใครคนหนึ่งโถม
เข้ามาหาพร้อมกับความปวดแปลบบริเวณต้นแขนซ้าย แม้จะไม่ได้ยิน

เสียงปืนแต่ตะวันก็รู้ดีว่าตัวเองถูกยิง!

ชายหนุ่มพยายามจะทรงตัวลุกขึ้นดูว่าใครที่บังอาจลอบกัดเขา แต่ก็ทำไม่ได้เพราะคนบนร่างไม่ยอมปล่อยให้กระดูกกระเดี้ย เอาแต่ ออกคำสั่งให้เขาอยู่นิ่งๆ

“อยู่เฉยๆ อย่าโผล่หัวขึ้นมาสสิ! อยากตายหรือไง”

‘ปัดโร่!’

ตะวันอุทานอยู่ในใจเพราะน้ำเสียงของคนที่เขาไปปกป้องเขานั้นสั้นเครือ บ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวหวดกลัวเพียงใด และที่สำคัญ ถ้าเขาจะตายก็คงตายเพราะหายใจไม่ออก! เนื่องจากผู้หวังดีบิดเบียดหน้าอกหน้าใจของเธอเข้ากับใบหน้าเขาเต็มๆ สองแขนก็กดศีรษะเขาไว้แน่นราวกับจะบังคับไม่ให้โผล่หัวขึ้นมา แล้วอย่างนี้เขาจะตามไปจับตัวไอ้คนที่มันมาลอบกัดเขาได้อย่างไรเล่า อยากจะบ้าตาย!

“มะ...มันไปแล้ว” ผู้หวังดีกระซิบตะกุกตะกัก

‘หา! ไปแล้ว?’

คนโดนกดอุทานในใจอีกครั้งด้วยความขัดใจ ก่อนพลิกตัวปุบปับเอาคนที่ทาบทับอยู่ด้านหลังบนกลับลงไปอยู่ใต้ร่างแข็งแกร่งของตัวเองบ้าง

เวลานั้นเองที่ ไอลดา คซานนท์ เห็นใบหน้าของคนที่ตนเองช่วยไว้เต็มๆ ตา ผู้ชายที่กำลังจ้องเธอตาเหม็งอยู่นี้มีใบหน้าคมสันหาตัวจับยาก เขามีเส้นผมสีดำสนิทที่ตัดแต่งรับกับใบหน้า ดวงตาสีเข้มจัด จมูกโด่งเป็นสันสวยงามและริมฝีปากหยักสวยเกินกว่าจะเป็นริมฝีปากของผู้ชาย หญิงสาวคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม นึกดีใจที่ได้ช่วยเทพบุตรให้พ้นจากเงื้อมมือมัจจุราช

พลันความเคลิบเคลิ้มทั้งหลายของเธอก็สะดุดลงและปลิวหายไปกับอากาศเมื่อเทพบุตรเปิดปากพูด

“ขอบใจนะยายจ๋า”

ตะวันพูดจบก็ผลุนผลันลุกขึ้นด้วยท่าทางเตรียมพร้อม กวาดสายตาไปทั่วเพื่อค้นหาเป้าหมายแต่ก็ไม่พบ จนต้องสอบถามเขาจากคนที่เห็นคนร้ายเมื่อสักครู่ “เอาละลุกขึ้นมาได้แล้ว บอกมาสิว่าพวกมันไปทางไหน”

‘ยายจุ่น’ ทรงตัวลุกขึ้นนั่งด้วยความมั่งงวย มองคนที่ตัวเองแอบคิดว่าเขาเป็นเทพบุตรเหมือนเห็นตัวประหลาดมาปรากฏกายตรงหน้า เมื่อก็เธอก็คิดว่าตัวเองได้ช่วยชีวิตผู้ชายคนนี้เอาไว้ แต่เขากลับตอบแทนผู้มีพระคุณอย่างเธอด้วยการเรียกว่ายายจุ่นอย่างนั้นหรือ!

ชายหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่เมื่อแม่สาวตัวเล็กตรงหน้าเอาแต่มองเขาด้วยสายตาแปลกๆ จึงชักใช้เอาความอีกครั้ง “คุณไม่ใช่คนแรกหรือที่มีอาการแบบนี้ตอนเห็นหน้าผม แต่ยังไงก็ช่วยตั้งสติแล้วบอกมาหน่อยสิว่าเค้าพวกที่ยิงผมเมื่อกี่มันไปทางไหน”

โสดากะพระปริตบาปริบๆ แล้วชี้มือไปยังทิศที่คนร้ายวิ่งหนีไปเมื่อเห็นว่าทำงานพลาดโดยยังไม่เปิดปากเอ่ยคำใดออกมา เพราะยังอึดจรรยาใจกับพฤติกรรมของชายหนุ่มตรงหน้าอยู่

ตะวันลี้วงโทรศัพท์ออกมาโทร. หาคนสนิทที่ถูกสั่งไม่ให้ตามเขา
มาเมื่อสักครู่ทันที “พิชิต ฉันถูกลอบยิง พวกมันน่าจะหนีไปทางถนน
ด้านหลังโรงแรม”

“คุณใหญ่เป็นอะไรมากหรือเปล่าครับ!” พิษิตอุทานด้วยความ
ตระหนกพลางคิดว่าเจ้านายไม่น่าไปลี้ภัยตัวไปอย่างนั้นเลย เพราะช่วงนี้
พวกสินวัณนามันกำลังคลุ้มคลั่งเหมือนหมาบ้า

“ไม่เป็นอะไรมากหรอกก สักคนของเราให้ตามจับตัวมันมาให้ได้อีกอย่าง...” ท้ายประโยคขาดหายไปเมื่อปรายตากลับไปมองคนที่นั่งจุ่มปุ๊กอยู่ที่พื้น “มีผู้หญิงประหลาดๆ คนหนึ่งมาช่วยฉันไว้ ตอนนั้นนั่งจุ่มกองขยะอยู่หลังโรงแรมนี้แหละ นายส่งคนมาดูหน่อยก็แล้วกัน... คุณนะชื่ออะไร”

ตะวันสอบถามผู้หญิงประหลาดเพื่อที่จะได้สั่งการลูกน้องถูก
“ไอซ์”

โอลดาตอบโดยอัตโนมัติ เหลียวมองชายะที่ได้รับมอบหมาย
ให้นำมาทิ้ง แต่เวลานี้กระจายเกลื่อนกลาดอยู่รอบตัวพลางคิดถึง
เหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมาสดๆ ร้อนๆ ขณะที่กำลังจะไปปฏิบัติหน้าที่ที่ได้
รับมอบหมาย เธอเห็นว่ามีคนยกปืนขึ้นเล็งไปทางผู้ชายที่กำลังหลบตา
ทอดอารมณ์อยู่จึงเหวี่ยงถุงชายะในมือทิ้งแล้วกระโจนเข้าไปช่วยเขา
ทันที ผลก็คือ...เธอกลายเป็นผู้หญิงประหลาดที่นั่งจมกองชายะไปแล้ว
ในสายตาของนายจิ้งนั้น!

“เธอชื่อไอซ์ มาจัดการชดเชยให้เธอตามสมควร” ตะวันสั่ง
ลูกน้องเสร็จแล้วก็วางสายลง จากนั้นก็หันมาหาหญิงสาวอีกครั้ง
“เดี๋ยวคนของผมจะมาที่นี่ ต้องการอะไรก็บอกเขาก็แล้วกัน ผมคงต้อง
ไปก่อน มีเรื่องที่ต้องจัดการ”

ตะวันพูดจบก็ทำท่าจะผละไป แต่แล้วก็ชะงักท่าลงแล้วหันกลับ
ไปหาเธออีกครั้ง ถอนใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเอ่ยปาก “อย่าลืมบอกให้
เขาจ่ายค่าชักแห้งให้คุณด้วยละ หรือจะซื้อเสื้อผ้าใหม่เลยก็ได้ ผม
ไม่แน่ใจว่ากลิ่นมันจะหายหรือเปล่า มันค่อนข้าง...เอ่อ...ค่อนข้างเหม็น
นะ”

ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมทั้งทำหน้าบ่นยากเมื่อนึกถึงกลิ่นชายะเมื่อ
สักครู่ก่อนจะยกไหล่แล้วก็เดินจากไป ทิ้งให้ผู้หญิงประหลาดบวกับ
ตัวเหม็นนั่งตกตะลึงอยู่เพียงลำพัง

โอลดาตามองตามหลังคนที่เดินลึ่วๆ จากไปเหมือนไม่อยากจะเชื่อ
หูตัวเอง เธอรู้ว่ากลิ่นชายะเปี้ยกจากคร้วของโรงแรมมันไม่น่าพิศมัย
แต่เขามีสิทธิ์อะไรมาพูดกับผู้มีพระคุณอย่างนี้!

“อีตาบ้า! อีตาคนเนรคุณ!”

หญิงสาวได้แต่ตะเบ็งเสียงต่อว่าอยู่ตามลำพัง กว่าคนของเขา

จะมาถึงก็ไม่ว่าคนเนรคุณนั้นไปถึงไหนแล้ว

เอาสิ! เธอจะเรียกค่าเสียหายให้เขาลืมไม่ลงเลยทีเดียวนะ! เธอ
เช่นเดียวกับอยู่ในใจ ตั้งใจจะไม่ขอพบเจอผู้ชายคนนี้อีก โดยไม่รู้เลยว่า
กงล้อแห่งโชคชะตาของเธอกับเขาเริ่มหมุนแล้วนับจากวันนี้เป็นต้นไป...

2

‘ที่นี่ที่ไหนกันนะ’

อนงค์รัตน์ วงศ์สุริยา คุณผู้หญิงแห่งตระกูลวงศ์สุริยาถามตัวเองด้วยความสับสน เพราะทุกสิ่งรอบกายช่างว่างเปล่า เมฆหมอกปกคลุมจนมองแทบไม่เห็นสิ่งใด

‘คุณคะ’ อนงค์รัตน์พยายามเรียกหาสามี เพราะรู้สึกหวาดกลัวยิ่งนัก แต่ก็ไร้เสียงขานรับอย่างเช่นทุกครั้ง

‘ใหญ่...เล็ก’ นางเรียกหาบุตรชายทั้งสองบ้าง ทว่าเสียงที่ตอบกลับมากลับเป็นเสียงหัวเราะเยือกเย็นจนสติแทบขาดผิงด้วยความหวาดกลัว

นายหญิงแห่งวงศ์สุริยาตัดสินใจหันหลังให้เสียงนั้นแล้ววิ่งหนีจนสุดฝีเท้า แต่ก็ดูเหมือนว่าต้นเสียงนั้นยังคงไล่ตามมาติดๆ

ร่างอวบท้วมสะดุดล้มลงในที่มืด นางตัดสินใจพลิกกายกลับไปมองว่าอะไรที่ไล่ตามมา ก่อนจะกรีดร้องสุดเสียงเมื่อรู้สึกคล้ายกับว่ามีมือข้างหนึ่งยื่นมากระชากหัวใจออกไปจากอก

“กรีดดด!”

เสียงกรีดร้องของภรรยาที่จู่ๆ ก็ลุกพรวดขึ้นนั่งทำให้ อาทิตย์วงศ์สุริยา ลืมตาขึ้นพร้อมทั้งลุกขึ้นไปโอบกอดเนื้อตัวที่กำลังสั่นเทาของ

อีกฝ่ายเอาไว้นั่น

“คุณรัตน์ เป็นอะไรไป”

อนงค์รัตน์ชนหน้ากับออกกว้างของสามีด้วยความเสียขวัญ แม้จะรู้แล้วว่าเหตุการณ์น่ากลัวเมื่อสักครู่นี้เป็นเพียงแค่ความฝัน แต่ก็ยังอดกลัวไม่ได้ ยามตอบคำถามสามีน้ำเสียงจึงสั่นเครือ

“ฉันฝันร้ายค่ะ”

อาทิตย์ถอนหายใจด้วยความโล่งอกเมื่อรู้ว่าภรรยาเป็นอะไร หัวเราะน้อยๆ พร้อมทั้งปลอบโยน “โอ้ มันก็แค่ความฝันเท่านั้นเอง”

“แต่มันน่ากลัวมากเลยนะคะ มัน...มันเหมือนกับมีใครมากระชากหัวใจของฉันออกไปทั้งดวง”

“เอาเถอะ พรุ่งนี้เราก็จะได้ไปหาหลวงตา ไปทำบุญอย่างที่คุณชอบ เดี่ยวก็จะสบายใจขึ้นเอง นอนเถอะนะ” อาทิตย์ปลอบภรรยา พร้อมทั้งประคองให้นอนลงดังเดิม

อนงค์รัตน์เอนกายลงนอนแต่โดยดี ทว่าในหัวใจนั้นยังคงหวาดวิตกกับความฝันเมื่อสักครู่นี้ และตั้งใจแน่วแน่ว่าจะนำเรื่องนี้ไปปรึกษาหลวงตาคงใจให้ได้

อนงค์รัตน์ก็มกราบเบญจางคประดิษฐ์อย่างงดงาม
มารยาทอันงดงามเข้มข้อยของนางเรียกสายตาชื่นชมจากคนเป็นสามีได้เป็นอย่างดี รวมถึงแวตาที่เปี่ยมด้วยความปรานีของภิกษุชราที่นางก็มกราบด้วยเช่นกัน

“สบายดีหรือโยม” หลวงตาคงทักทายขึ้นก่อน

“สบายดีค่ะหลวงตา” อนงค์รัตน์เอ่ยอย่างนอบน้อม

“มาคราวนี้จะอยู่นานแค่ไหนล่ะ” หลวงตาคงถามต่อ

“คงไม่นานเท่าไรค่ะ ทางบ้านยังมีเรื่องยุ่งๆ หลายอย่าง แต่ก็อยากมากราบหลวงตาให้ได้ค่ะ”

นายหญิงแห่งวงศ์สุริยามองพระภิกษุตรงหน้าด้วยแววตาที่เปี่ยมล้นด้วยความกตัญญู เมื่อครั้งยังเด็กนางเคยประสบอุบัติเหตุจนกระดูกขาหักหลายท่อน แม้จะไปรักษาด้วยการแพทย์สมัยใหม่แต่ก็ไม่อาจเดินได้อย่างปกติ เธอเดินกะเผลกอยู่หลายเดือนจนมีคนแนะนำให้บิดามารดาพามารักษากับหลวงตา แทบไม่น่าเชื่อว่าการนอนน้ำมันของหลวงตาจะไม่ถึงสองเดือนจะทำให้นางกลับมาเดินได้ตามปกติ ตั้งแต่นั้นมาครอบครัวของนางก็รับเป็นโยมอุปัฏฐากของท่านมาโดยตลอด

นอกจากท่านจะเชี่ยวชาญเรื่องการรักษาโรคกระดูกแล้ว เรื่องการทำนายทายทักของท่านก็แม่นยำนัก อนงค์รัตน์คิดพร้อมทั้งปรายตามองไปยังสามี ครั้งหนึ่งหลวงตาเคยทำนายอนาคตนางให้บิดามารดาฟังว่า นางเป็นคนมีวาสนา เนื้อคู่ของนางนั้นจะเป็นคู่ที่เสริมส่งให้นางมีวาสนาดีขึ้นเรื่อยๆ ก็คงคาดไม่ถึง ซึ่งก็ไม่ผิดจากที่ท่านทายทักเอาไว้ หญิงสาวจากครอบครัวชนชั้นกลางธรรมดาๆ เวลานั้นกลายเป็นภรรยาของชายที่ทรงอิทธิพลที่สุดคนหนึ่งของเมืองไทย พลิกชีวิตจากหน้ามือเป็นหลังมือ และครั้งนี้นางก็หวังพึ่งคำทำนายของหลวงตาอีกครั้ง

“หน้าตาโยมดูไม่ค่อยดีนะ” หลวงตาทักขึ้นจนอนงค์รัตน์สะดุ้ง
“ดิฉันฝันไม่ค่อยดีค่ะหลวงตา”

ภิกษุขรหาจีตามองอนงค์รัตน์คล้ายเป็นเชิงถาม นางจึงค่อยๆ เล่าความฝันเมื่อคืนที่ผ่านมาให้ท่านฟังทุกบททุกตอนอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง แล้วจึงตอบท้ายเป็นคำถามด้วยน้ำเสียงไม่สู้ดีนัก

“ดิฉันไม่สบายใจเลยคะหลวงตา ฝันแบบนี้มันบอกเหตุอะไรหรือเปล่าคะ”

หลวงตาคงหลับตานิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจลึกและลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง มองอนงค์รัตน์ที่นั่งหน้าตาไม่สบายใจแล้วจึงเอ่ย

ขึ้นซ้ำๆ “มันเป็นเรื่องของบริวารที่อยู่รอบตัวโยม”

“บริวาร?” นายหญิงแห่งวงศ์สุริยาทวนคำอย่างไม่เข้าใจนัก

“ใช่! บริวารของโยม ใครกันล่ะที่เป็นเหมือนแก้วตาดวงใจของโยม” หลวงตาเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเนิบช้า

ดวงตาของคนฟังเบิกกว้างขึ้น แก้วตาดวงใจของนางจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากลูกๆ ทั้งสองคน นี่หมายความว่าเคราะห์กรรมครั้งนี้มันจะเกิดกับลูกๆ ของนางอย่างนั้นหรือ จึงรีบละล้าละลักถามหลวงตาทันที

“คนไหนคะหลวงตา ลูกคนไหน”

หลวงตาคงถอนใจอีกครั้งก่อนตอบ “ยากที่จะบอกว่าคนไหน เพราะแต่ละคนมากน้อยต่างกันไป”

“แล้วมีทางแก้ไขไหมคะหลวงตา” อนงค์รัตน์รีบสอบถามต่อไปอีก

“มันก็มีทางผ่อนหนักเป็นเบาได้บ้าง แต่โยมต้องหาคนที่ช่วยเกื้อหนุนให้เขาพ้นเคราะห์”

“ใครล่ะคะหลวงตา ใครจะมาเกื้อหนุนพวกเขา” อีกคนเป็นแม่ร้อนแทบระเบิดด้วยความเป็นห่วง ในขณะที่สามีเริ่มปลอบโยน

“ใจเย็นๆ ก่อนคุณ”

“เย็นไม่ได้หรอกค่ะ คุณไม่ได้ยินหรอกคะ หลวงตาบอกว่าลูกเรากำลังมีเคราะห์” อนงค์รัตน์หันไปแหวไล่สามี แล้วจึงหันไปถามหลวงตาอีกครั้ง “ใครคะหลวงตา ใครที่จะมาเกื้อหนุนลูกของดิฉันได้”

“คู่ของเขาไงละโยม ที่จะมาช่วยเกื้อหนุน ผ่อนหนักให้เป็นเบา” หลวงตาคงเฉลยในที่สุด

“คู่!” อนงค์รัตน์กับสามีอุทานขึ้นมาพร้อมๆ กัน ลูกทั้งสองคนยังไม่มีใครแต่งงานสักคน ไม่มีแม้แต่คู่รัก พวกเจ้าตัวแสบมีแต่คุณนอน!

สองสามีภรรยาหันมาสบตากันอีกครั้ง เคราะห์ร้ายที่ยังไม่รู้ว่าจะเกิดกับลูกคนไหน อย่างนี้ก็ต้องเกณฑ์ให้ลูกทั้งสองคนแต่งงานกัน

หมดทุกคนหรืออย่างไร อาทิตยคิดอย่างละเอียด

ต่างจากคนเป็นภรรยาที่คิดด้วยความมุ่งมั่น ความน่ากลัวของความผันผวนเมื่อคืนนี้ทำให้นางคิดว่าเตรียมจับลูกแต่งงานยังดีเสียกว่าต้องทนรับความรู้สึกเหมือนถูกควักดวงใจออกไปอย่างนั้น นางไม่เคยคิดว่าคำทำนายของหลวงตาเป็นเรื่องเหลวไหล เพราะพิสูจน์ด้วยตัวเองมาแล้วหลายครั้ง

ทันใดนั้นเอง ไทศัพทของอาทิตยก็มีเสียงเรียกเข้า หัวหน้าครอบครัววงศ์สุริยาจับสายแล้วสนทนาไม่กี่ประโยคก็อุทานสั้น “อะไรนะ! ใหญ่ถูกลอบยิงอย่างนั้นหรือ!”

ทุกคนในที่นั้นตกตะลึงพริ้งเพริดกันไปหมด เพราะเคราะห์ที่หลวงตาจะทำนายทายทักมาถึงเร็วกว่าที่คิด และก็คาดเดาไม่ได้เลยว่า จะหยุดแค่บุตรชายคนโตอย่างตะวันหรือไม่ ยิ่งเป็นอย่างนี้เองครีตันก็ยิ่งปักใจเชื่อเรื่องคำทำนายของหลวงตายิ่งขึ้นไปอีก เป็นตายอย่างไร นางก็ต้องเกณฑ์ให้ลูกๆ แต่งงานให้ได้! จะว่าไปก็สมควรมีครอบครัวได้แล้ว เพราะแต่ละคนเอาแต่เอื้อระเหยลอยชายเป็นพ่อพวงมาลัย จนนางแอบคิดว่าคงไม่มีโอกาสได้อุ้มหลาน งานนี้ถือว่ายิ่งป็นนัดเดียวได้นกสองตัว

ทั้งหมดกราบลาหลวงตาเพื่อเดินทางกลับกรุงเทพฯ เร็วกว่ากำหนดเดิม เพราะเป็นห่วงอาการของบุตรชายคนโต ต่อให้ทางโน้นยืนยันว่าไม่มีอะไรร้ายแรง แต่พวกเขาก็ไม่อาจแน่ใจอะไรจนกว่าจะเห็นกับตาว่าตะวันปลอดภัยดี

เมื่อกลับมาถึงบ้านที่กรุงเทพฯ สิ่งแรกที่สองสามีภรรยาเลือกทำก็คือเรียกลูกๆ ทั้งสองมาพบด่วน ตะวันพักอยู่ที่บ้านจึงไม่มีปัญหาเรื่องนี้ ส่วนพันแสงนั้นแทบจะเรียกได้ว่าไปฝังตัวอยู่ที่คูต่อเรือแถวพอลออกจากที่นั่นก็มักจะเลือกไปพักที่คอนโคย ส่วนตัว เนื่องจาก

ว่ากิจกรรมส่วนตัวแบบขายโสดอาจจะทำให้มารดากระคายใจ แต่เมื่อถูกเรียกพบเจ้าตัวเองก็ไม่ได้เกียจคร้าน เพราะต้องการมาเยี่ยมอาการของพี่ชายอยู่แล้ว

แม้ว่าวันนี้จะย่ำแล้วย่ำอีกว่าไม่ได้บาดเจ็บอะไรมากมาย กระสุนเพียงแค่ถาก และก็ได้แจ้งอาการของตนเองให้ทุกคนทราบแล้ว จึงนั่งอยู่ไม่นานที่มารดาทำเหมือนว่ามันเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย จนต้องเรียกพันแสงกลับมา ทั้งที่โดยปกติอีกฝ่ายก็มักจะพยายามหาเวลากลับมาที่บ้านทุกเดือนอยู่แล้ว

วันนี้ครุ่นคิดเกี่ยวกับท่าที่เป็นกังวลที่มากผิดปกติของมารดาอยู่เงียบๆ เพราะคิดว่าหากเป็นปกติท่านก็คงไม่อยากจะให้พันแสงมารับรู้เรื่องพวกนี้นัก เพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นใจร้อน เรื่องอาจจะเลยเถิดไปกันใหญ่ แต่คราวนี้กลับยืนยันกรานว่าต้องมาให้ได้จึงน่าจะเสียไม่น้อยกว่าแม้จะสงสัยแต่ก็ไม่ได้เอ่ยปากถามบุพการีทั้งสองแต่อย่างใด การเป็นลูกชายคนโต แถมยังมีคนได้ปกครองอีกไม่ใช่น้อย ส่งผลให้เขากลายเป็นคนหนุ่มที่คิดและทำมากกว่าพูด ชายหนุ่มถอนหายใจอย่างเบื่อหน่ายเมื่อแว่วเสียงทักทายเร่งร่ำมาแต่ไกล

“สวัสดิ์ครับทุกคน” พันแสงเดินยิ้มแฉ่งมาแต่ไกล พอมาถึงก็รีบทำความเคารพบิดา แล้วหันไปหอมแก้มมารดาเพื่อเอาอกเอาใจ “คิดถึงจังเลยครับแม่”

“นี่! เราอย่าเอาหนวดรอกๆ นั้นมาถูหน้าแม่นะ แล้วคิดถึงแบบไหนถึงไม่มาค้างที่บ้านบ้างอีตาเล็ก แล้วดูสิ! นี่เสื้อผ้าอะไรของเร ชักบ้างหรือเปล่า รู้ตัวไหมว่าสภาพเราเนี่ยยิ่งกว่ากุลีแถวท่าเรือเสียอีก” อนงค์รัตนันกระปอดกระแปดเมื่อสำรวจสารรูปบุตรชายที่แทบไม่เหลือเค้าทนายาคนเล็กแห่งวงศ์สุริยา

“เมื่อคืนที่ผมจะเลิกงานก็ดึกมาก เลยไม่อยากกลับมารบกวนแม่” คนถูกชักฟอกแก้ตัวไปตามเรื่อง แต่เมื่อสำรวจสายตาของสมาชิก

ในครอบครัวแล้วก็พบว่าไม่มีใครเชื่อนักจึงรีบเปลี่ยนประเด็นไปอีกทาง
“แล้วนี่พี่ใหญ่เป็นยังไงบ้างครับ”

“ดีขึ้นเยอะแล้ว ความจริงฉันไม่ได้เป็นอะไรหนักหนาเลย
ตอนนี้กำลังสงสัยเหมือนกับแก่นั่นแหละว่าตกลงพ่อกับแม่เรียก
พวกเราทำไม” ตะวันตอบเรียบเรียงตามบุคลิก พลางหันไปมอง
บุพการีอย่างไม่เข้าใจนัก

อาทิตย์สบตากับภรรยาแวบหนึ่งคล้ายจะส่งสัญญาณให้เธอ
เป็นคนพูดกับลูกๆ อนงค์รัตน์จึงเริ่มเกริ่นถึงเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจ

“ใหญ่กับเล็กรู้ใช่ไหมว่าแม่เพิ่งกลับจากไปกราบหลวงตาคง
เหมือนทุกปี”

สองพี่น้องพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ รู้ดีว่ามารดาจะไปทำบุญที่วัด
ของหลวงตาคงซึ่งอยู่ในจังหวัดทางภาคอีสานทุกปี เพราะท่านเคารพ
นับถือหลวงตาคงมาก พวกเขาเองหากปีไหนที่ใครมีเวลาว่างตรงกับ
ท่านก็จะติดสอยห้อยตามไปด้วยเช่นกัน

“คืนก่อนที่แม่จะไปพบหลวงตาแม่ฝันร้าย มันน่ากลัวมากเลย
จ๊ะ” อนงค์รัตน์เล่าความฝันของตนให้บุตรชายทั้งสองฟัง

ตะวันกับพันแสงหันมาสบตากันเมื่อมารดาพูดถึงเรื่องความฝัน
เพราะขุนนางวามันเกี่ยวข้องกับอะไรกับพวกเขา แต่ความที่รักมารดา
มาก อีกทั้งใบหน้าซีดเผือดนั้นทำให้ทราบของท่านกังวลใจเกี่ยวกับความฝัน
นั้นจริงๆ จึงสนใจฟังต่อไป ทั้งที่ความสงสัยยังเต็มเปี่ยม

“แม่เอาเรื่องความฝันไปปรึกษากับหลวงตา ท่านบอกแม่ว่า
ความฝันนั้นมันชี้เหตุไปที่บิรารของแม่ซึ่งก็คือลูกๆ นั่นเอง โอ...ท่านพูด
ยังไม่ทันขาดคำใหญ่ก็โดนยิง ใจแม่จะขาดแล้วรู้ไหมลูก” อนงค์รัตน์
คร่ำครวญเสียงสั้น

พันแสงหันขวับไปจ้องพี่ชายเขม็งราวกับจะโทษว่าใครกันที่เป็น
ตัวการทำให้มารดาเป็นทุกข์ ทำเอาตะวันขยับตัวด้วยความอึดอัดใจ

“ผมปลอดภัยแล้วครับแม่ ไม่มีอะไรหกรอกครับ อย่ากังวลใจไปเลย” เขารับปลอบโยนมารดาเพราะลูกน้องชายใช้สายตากดดัน

อนงคริ์ตันสายหน้าไปมาเป็นทำนองปฏิเสธพร้อมทั้งเอ่ยต่อไปอีก “แม่ทำไมได้หกรอกลูก จะให้แม่เลิกกังวลได้ยังไง ถ้าลูกๆ อยากให้แม่เลิกกังวลก็ต้องทำตามทีหลวงตาแนะนำแม่มา”

“หลวงตาท่านว่ายังไงบ้างครับแม่” พันแสงถามขึ้นมาบ้าง เพราะเป็นห่วงอาการของมารดาอยู่ไม่น้อย ท่านควิดักกังวลจริงๆ

“หลวงตาท่านบอกว่าลูกๆ ของแม่กำลังมีเคราะห์ แต่ก็ยังไม่รู้ว่าใครจะมากน้อยยังไง ทางที่ดีควรจะหาทางผ่อนหนักเป็นเบา” อนงคริ์ตันเล่าให้ฟัง มองลูกๆ อย่างขอร้องและมีความหวัง

“เราจะผ่อนหนักเป็นเบาได้ยังไงกันล่ะครับแม่” ตะวันถามมารดาอย่างงุนงงบ้าง

“นั่นนะสิ” พันแสงคิดว่าเคราะห์กรรมมันไม่ใช่สินค้าจะไปผ่อนได้ยังไง หนุ่มสมัยใหม่อย่างเขายังคิดก็ยังไม่

“ได้สิจ๊ะ หลวงตาบอกแม่ว่าได้” อนงคริ์ตันยังย้ำอีกครั้ง

“จ้ะแม่ก็บอกพวกเรามาเถอะครับ อะไรที่ทำให้แม่สบายใจ พวกเราก็นัดทำทั้งนั้นแหละครับ” ตะวันเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง มองมารดาอย่างแสนรัก อะไรที่ทำให้ท่านสบายใจพวกเขาย่อมไม่ปฏิเสธ

อนงคริ์ตันยิ้มอย่างยินดีพร้อมทั้งหันไปสบตาสามีด้วยแวตาสุกใส ส่วนอาทิตย์ก็ยิ้มกว้างแต่แวตาดำเนินระริกด้วยความขำ เพราะรู้ว่าอีกหน่อยบรรดาลูกๆ จะยิ้มไม่ออก เขาเป็นคนที่ไม่ได้เชื่อเรื่องดวงชะตานักแต่ก็ไม่อยากขัดใจภรรยา อีกอย่างเขาก็ต้องการให้ลูกๆ เป็นฝั่งเป็นฝาเสียที แม้จะไม่เชื่อแต่ก็ไม่ลบหลู่ กันไว้ย่อมดีกว่าแก้ งานนี้มีแต่ได้กับได้! จึงล่ำทักลูกชายเอาไว้ก่อน

“พวกแกจำไว้นะว่าพูดอะไรออกมา อย่าได้คิดกลับคำเป็นอันขาด ต้องช่วยกันทำให้แม่เขาสบายใจ รู้ไหม”

ทั้งคู่พยักหน้ารับโดยพร้อมเพรียงกัน ไม่เว้นแม้แต่พันแสงที่มักจะเกรงใจเป็นประจำ นั่นทำให้บุพการีทั้งสองพอใจเป็นอย่างยิ่ง คนเป็นแม่จึงเอ่ยสิ่งที่ต้องการออกไปในที่สุด

“หลวงตาบอกแม่ว่าคนที่จะมาช่วยผ่อนเคราะห์ของลูกๆ ให้เบาลงก็คือคนที่จะมาเป็นผู้ชีวิตจะ แม่ก็เลยอยากให้ลูกๆ แต่งงานกันเสียที ถือว่าเห็นแก่แม่นะจ๊ะ”

“แต่งงาน!” ตะวันอุทานออกมาสุดเสียง

พันแสงที่กำลังดื่มด่ำถึงกับสาลักพรอดด้วยความตกใจ รีบหันไปถามมารดาเสียงหลง ไม่สนใจความเลอะเทอะของตนเอง

“แต่งงานหรือครับแม่! แต่งงานเพื่อช่วยไม่ให้เคราะห์ร้าย?” จอมแสบรีบถาม ดวงตาเบิกกว้างเหมือนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“ใช่จ๊ะ แต่งงาน!” ผู้เป็นแม่ย้ำอีกครั้ง เล่นเอาลูกๆ หันมองกันเล็กน้อยกับไอเดียบรรเจิดของหลวงตาคนที่พวกเขาไม่เคยคาดคิด

“แต่...แต่พวกเราไม่มีแฟน และที่สำคัญยังไม่อยากแต่งงาน” พันแสงรีบโบกมือโบกมือปฏิเสธยกใหญ่

“แต่มันจะช่วยให้ลูกๆ ปลอดภัยนะ” อนงค์รัตน์เริ่มขึ้นเสียง

“แม่...” พันแสงเรียกมารดาเสียงสูง แถมยังลากเสียงยาวเหยียด ก่อนจะรีบหาทางชิงก่อนใคร “แม่ดูอะไรนี่สิครับ หน้าใสเปล่งประกาย อออย่างผมนะหรือเหมือนคนกำลังจะมีเคราะห์ พี่ใหญ่เลยครับแม่ เมื่อกี้ผมเห็นพี่ใหญ่พูดก่อนใครเลยว่าจะตามใจแม่ ผมไปก่อนนะครับ ความจริงที่เรารู้เหมือนจะมีปัญหา ดูสิดู! ผมมาทั้งชุดทำงานเลย น้ำพายังไม่ได้อาบ หุ่เมเทให้กิจการของครอบครัวขนาดนี้ผมยังไม่มีเวลาคิดเรื่องแต่งงานหรือก ปรีกษากันไปก่อนนะครับ พี่ใหญ่จะแต่งงานไหนค่อยส่งข่าวให้ผมรู้จักที ไปละครับ”

พูดจบก็โกยอ้วแบบไม่เหลียวหลัง ไม่สนใจคนที่ถูกยัดเยียดให้แต่งงานก่อน ซึ่งนั่งตะลึงตาค้างกับการเอาตัวรอดแบบอื่นๆ หน้าของ

น้องชาย พอตั่งสติได้ก็ตะโกนไล่หลังแบบไม่ออมเสียง

“ไอ้เลืก! ไอ้เวร!”

คนถูกตำไม่สนใจรีบวิ่งไปที่รถแล้วขับออกไปหน้าตาเฉย ไม่สนใจ
แม้แต่เสียงเรียกตามหลังของมารดา

“เลืก! กลับมาก่อน! แม่บอกให้กลับมาก่อน”

เมื่อทำอะไรจอมกะล่อนไม่ได้ก็หันมาไล่เบียดเอากับตะวั่นที่กำลัง
ทำหน้าบ่นยาก เพราะก่อนจากไปพันแสงได้ทิ้งระเบิดลูกใหญ่เอาไว้ให้
และไม่ผิดจากที่คาดนัก

ใบหน้าหล่อเหลาเหยเกเมื่อมารดาหันมาคว้าแขนเอาไว้แน่น
พร้อมทั้งเอ่ยเสียงเซียว “เมื่อไหร่จะบอกว่าจะเต็มใจที่จะทำตามใจแม่
ซะใหม่!”

“เอ่อ...เอ่อ...” ตะวั่นถึงกับอึกอักพูดไม่ออก แต่ก็ยังไม่หน้าด้าน
เท่าน้องชายที่ใช้วิธีวิ่งหนีไปตั้งๆ จึงพยายามควบคุมสติแล้วเอ่ยกับ
มารดาเรียบๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ผมคงต้องขอตัวก่อนนะครับ
พอดีมีประชุม”

ชายหนุ่มลุกขึ้นทันที ค้อมศีรษะให้บิดามารดานิดหนึ่ง แล้วเดิน
จากไปด้วยบุคลิกเรียบร้อย ทว่าในใจเต็มระทึก อุทานอะอะอยู่ในใจ
‘แต่งงานบ้าบออะไรกันเล่า เรื่องแบบนี้มันบ้าชัดๆ!’

แต่ถึงจะหนักก็ไม่รอดอย่างที่คิด เพราะมารดายังคงส่งเสียงไล่
หลังมา “ใหญ่ แม่ได้ข่าวมาว่าคนที่ช่วยลูกไว้เป็นผู้หญิง”

ดวงตาคู่คมของตะวั่นไหวแวบหนึ่งเมื่อนึกถึงดวงตาใสกระจ่าง
ของคนที่มาตราพุดถึง แล้วจึงเอ่ยตอบท่านเสียงเรียบ “ใช่ครับ”

“แม่อยากพบเธอจัง”

“เพื่ออะไรครับ” ชายหนุ่มถามมารดาด้วยน้ำเสียงระแวดระวัง

“ແหม...เธอมีบุญคุณต่อลูก แม่ก็ควรพบปะเพื่อขอบใจเธอไม่ใช่
หรือจ๊ะ”

ตะวันถอนหายใจอย่างโล่งอกก่อนจะตอบ “เดี๋ยวผมจะให้เลขาฯ ติดต่อกับให้ก็แล้วกันนะครับ”

ชายหนุ่มพูดจบก็หันหลังเดินออกจากห้องไปตามที่ตั้งใจแต่แรก โดยไม่รู้เลยว่ามารตามองตามไปด้วยสายตามาหมายมาดเพียงใด

“ผมบอกคุณแล้วว่าการจะจับสองคนนั้นแต่งงานมันไม่ใช่เรื่องง่าย” อาทิตย์เปรยกับภรรยาขี้มุก เพราะคาดเดาคำตอบของบุตรชายไว้อยู่แล้ว

อนงค์รัตนถอนใจเฮือกใหญ่เมื่อฟังสามีพูดจบ นางเองก็รู้เช่นกันว่าไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ได้จะละความพยายาม ดวงตาของหญิงสูงวัยฉายแววครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา ก่อนจะค่อยๆ เอ่ยสิ่งที่คิดอยู่ในใจให้อีกฝ่ายทราบ

“ใช่ว่าฉันไม่รู้จักนิสัยลูกเรานะคะคุณ ฉันเลี้ยงมาเองกับมือแล้วที่ฉันพยายามเคี่ยวเข็ญให้ตาใหญ่กับตาเล็กแต่งงานก็ไม่ใช่แค่ว่าเพราะเรื่องที่หลวงตาท่านหักมาเท่านั้นหรอกนะคะ”

คำพูดของภรรยาทำให้อาทิตย์เลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ เพราะไม่คิดว่าภรรยาจะมีเหตุผลอื่นอีก จึงเอ่ยปากสอบถามต่อไป “คุณหมายความว่ายังไง”

“ฉันเรียกพิชิตมาถามแล้วค่ะว่าเรื่องมันเกิดขึ้นได้อย่างไร เขาไปไหนถึงได้ปล่อยให้เกิดเรื่องอย่างนั้นกับลูกเราได้”

คำตอบของภรรยาทำให้คนฟังพยักหน้านิดๆ รู้สึกว่าบางทีความละเอียดลออของผู้หญิงก็ช่วยให้มองอะไรรอบคอบขึ้นเช่นกัน ส่วนตนเองนั้นเมื่อลูกยืนยันว่าไม่ได้เป็นอะไร และเป็นฝ่ายปลื้มตัวออกไปตามลำพังหาใช่ความบกพร่องของคนสนิทก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะชักใช้อะไรมากนัก เพราะต่างก็รู้กันดีทุกคนว่าศัตรูของวงศ์สุริยาคือใคร

เรื่องนี้ก็คงเป็นฝีมือของพวกนั้นอีกเช่นกัน จึงมัวแต่คิดหาวิธี

ป้องกันไม่ให้เกิดเหตุซ้ำ จนนึกถึงเรื่องอื่นๆ ไป กระทั่งภรรยาเอ่ยขึ้นมาจึงถูกคิดว่าหากพิชิตอยู่ด้วย พวกนั้นก็คงลงมือได้ไม่ย่ายนัก ชายหนุ่มคนนั้นมองเฉยๆ คล้ายจะเป็นเพียงเลขานุการของตะวัน แต่ที่แท้จริงแล้วยังควบตำแหน่งบอดี้การ์ดไปด้วย เพราะระยะหลังมานี้ ฝ่ายตรงข้ามมักใช้วิธีสกปรกเสียเป็นส่วนมาก

“แล้วตกลงคุณได้เรื่องอะไรเพิ่มมาอีก”

“วันที่เกิดเรื่อง ตาใหญ่เจอกับผู้หญิงที่ชื่อเจเน็ตค่ะ” อนงค์รัตน์ ตอบคำถามของสามีแล้วถอนหายใจยาวเหยียด

“คุณว่าอะไรนะ!” อาทิตย์อุทานเหมือนไม่อยากจะเชื่อ

“เจเน็ตค่ะ ลูกเราเจอผู้หญิงคนนั้น” อนงค์รัตน์ย้ำอีกครั้ง สบตา กับสามีด้วยความไม่สบายใจนัก

คราวนี้กลายเป็นอาทิตย์บ้างที่เป็นฝ่ายถอนหายใจเอือกใหญ่ เพื่อระบายความเครียด แน่นอนว่าทั้งเขาและภรรยาย่อมไม่มีทาง ลืมชื่อของผู้หญิงที่ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ต่อบุตรชาย คนโตได้อย่างแน่นอน ก่อนหน้านี้นั้นตะวันเป็นเด็กหนุ่มที่มองโลกในแง่ดี ร่าเริงแจ่มใส อาจจะเรียกได้ว่าซี้เล่นพอๆ กับพันแสงด้วยซ้ำไป แต่หลังจากจบการศึกษามาจากอเมริกา ลูกชายของพวกเขา ก็เปลี่ยนไป โดยสิ้นเชิง

ตะวันกลายเป็นคนพูดน้อย เงียบขรึม และดูเหมือนจะไม่เชื่อ เรื่องความรักอีกเลย ท่าที่ซึ่งเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงของบุตรชายทำให้เขา กับภรรยาต้องสืบหาสาเหตุที่แท้จริง จึงได้รู้เรื่องของเจเน็ตในที่สุด แล้วก็ได้แต่หวังว่าสักวันหนึ่งบุตรชายจะลืมเรื่องนี้ และเริ่มต้นกับใครสักคน แต่กลับกลายเป็นว่าตะวันไม่ยอมคบหากับใครจริงจัง ใช้ชีวิต ชายโสดแบบไม่คิดจะผูกพันหรือลงหลักปักฐาน ทำเอาเขา กับภรรยา ที่คอยลุ้นให้ลูกเป็นฝั่งเป็นฝาหนักใจอยู่เสมอ

“พวกเขาไปเจอกันได้อย่างไร” อาทิตย์ถามภรรยาเสียงแผ่ว

“เห็นว่าเธอเป็นภรรยาของมิสเตอร์ชาร์เดสค่ะ” อนงครีตันตอบสามีด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก แล้วจึงเล่าเรื่องที่ทราบมาให้สามีฟังต่อ “เห็นพิชิตว่าพอเจรจาจนเสร็จตาใหญ่ก็ขอแยกตัวไปเดินเล่น สิ่งพิชิตว่าไม่ต้องตามไป จนเกิดเรื่องอย่างที่เรารู้ๆ กันนี่แหละค่ะ”

อาทิตยธอนใจอีกรอบเมื่อฟังเรื่องราวจากภรรยาจบลง เขาไม่แน่ใจนักว่าความรู้สึกของลูกชายที่มีต่ออดีตคนรักเป็นอย่างไร แต่คำว่า ‘รักแรก’ มันก็มีความหมายพอสมควร เขาคิดว่าสำหรับตะวันมันคงเป็นเหมือนกับผลที่ออกเสียบอยู่ภายใน แม้มายนอกจะดูเหมือนหายสนิทดีแล้ว แต่เมื่อใดที่ไปสะกิดถูกก็จะเจ็บแปลบขึ้นมาอีก

ในฐานะที่เป็นผู้ขายเหมือนกันเขาคิดว่าพอจะเข้าใจบุตรชายอยู่บ้าง ความเป็นคนหนุ่มที่เพียบพร้อมมาตั้งแต่เกิด แม้ว่าตอนที่ไปอยู่อเมริกาบุตรชายจะไม่ได้เปิดเผยฐานะของตัวเอง แต่ความทะนงตนย่อมมีอยู่ภายใน การที่ถูกคนรักทอดทิ้ง แถมคู่แข่งยังเป็นชายสูงวัยขนาดนั้น ความรู้สึกเสียหน้าและอับอายย่อมมีอย่างแน่นอน มันคงเป็นปมที่ยังอยู่ในใจของตะวันอย่างไม่อาจสลัดทิ้ง เจ้าตัวถึงยังไม่คิดที่จะเริ่มต้นกับใครใหม่อีกเลย

“ฉันคิดว่าเคราะห์ของตาใหญ่ไม่ใช่อะไรหรอกค่ะ แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับมาอีกครั้งก็ถือว่าเป็นเคราะห์แล้ว ดูเอาเถอะค่ะ พบกันนี้ก็มีเรื่องให้เจ็บเนื้อเจ็บตัวบ้าง” อนงครีตันหยุดพูดนิดหนึ่ง สบตากับสามี แล้วจึงเอ่ยต่อไปอีก “ฉันคิดว่าคุณก็คงจะไม่ลืมเหมือนกันว่าอะไรที่ทำให้ลูกเรากลายเป็นแบบนี้ คุณอาจจะคิดว่าฉันเหลวไหล แต่ฉันคิดว่าเคราะห์ที่หนักที่สุดของตาใหญ่ก็คือการได้พบกับผู้หญิงคนนี้แหละค่ะ”

“ผมไม่ได้คิดว่าคุณเหลวไหล แต่ก็อย่างที่บอกนั่นแหละ คุณก็รู้ว่าการจะกล่อมเจ้าสองคนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย”

“ฉันเองก็ทราบค่ะ และก็ไม่ได้คิดว่าจะบังคับให้ลูกแต่งงานทันที

หรือฝืนใจให้เขาลงเอยกับคนที่ไม่ได้รัก ฉันแค่อยากให้มีใครสักคนมา
ดึงความสนใจของลูกเราออกจากผู้หญิงคนนั้นบ้าง ให้เขาได้คบหาหรือ
เรียนรู้คนอื่นบ้าง ฉันไม่อยากให้ผู้หญิงเพียงคนเดียวมาทำให้ตาใหญ่
มองโลกในแง่ร้ายอย่างนี้” คนเป็นแม่เปรยด้วยความหนักอก ยิ่งพูด
น้ำเสียงก็ยิ่งแผ่วลง

“แต่ถ้าทำอย่างงี้ก็แล้วเขายังไม่รักไม่ชอบกัน ฉันก็ไม่คิดจะบังคับ
ให้ลูกแต่งงานหรือคะ บอกตามตรงนะคะ ฉันไม่เชื่อหรือคะว่า
ตาใหญ่จะลืมเรื่องนี้ไปได้สนิทใจ ไม่อย่างนั้นก็คงไม่เกิดเรื่องอย่างนี้
ขึ้นมาหรือ” อนงศรีรัตน์อธิบายสิ่งที่ตนเองคิดอยู่ให้สามีฟังอย่างหมด
เปลือก

“ผมก็คิดว่าเรื่องนี้ยังมีผลกับลูกเราพอควร” อาทิตย์ออกความ
เห็นพร้อมทั้งพยักหน้านิดๆ เป็นเชิงเห็นด้วย

“ก็นี่แหละค่ะที่ทำให้ฉันต้องยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดกับลูกๆ ถึงมัน
จะดูเหลวไหลก็เถอะ แต่จะให้พูดกับตาใหญ่ตรงๆ ก็ไม่ได้ ประเดี๋ยว
จะโมโหโงะขึ้นมาอีก แล้วก็เอาแต่ยืนกรานว่าไม่ได้คิดอะไรแล้วตาม
ประกาศคนปากแข็งนั่นแหละ สู้บอกว่าหลงตากงแนะนำมายังจะดี
เสียกว่า ฉันยอมให้ลูกคิดว่าฉันเหลวไหลยังดีเสียกว่าไปสะกิดแผล
ในใจเขา”

“คุณรัตน์” เขาเรียกภรรยาอย่างอ่อนโยน ชาบซึ่งใจที่ตนเอง
เลือกคู่ชีวิตไม่ผิด ภรรยาอาจจะตอบบางจนทั้งเขาและลูกยกให้เป็น
ที่สุดของหัวใจ ยกไว้ให้เป็นทีหนึ่งและแทบจะไม่เคยขัดใจ แต่ที่จริงแล้ว
อนงศรีรัตน์นั้นมองทุกอย่างได้ลึกซึ้งและเฉียบแหลมเสมอ และมักจะ
คิดถึงลูกและสามีก่อนตัวเองทุกครั้งไป

“ส่วนตาเล็ก” นางเอ่ยถึงบุตรชายคนเล็กแล้วถอนใจอีกรอบ
สบตากับสามีด้วยความอ่อนใจ “ก็อย่างที่เราเห็นๆ กันอยู่นี้แหละค่ะ
มูทะลุเหลือเกิน ฉันคิดว่าผลอๆ เคราะห์ที่หลงตาทำนพุดนี้เจ็ยง

ไปทางตาเล็กเสียด้วยซ้ำ ฉันอยากจะให้มีใครดึงเขาไว้ได้บ้าง เมื่อว่ามีพันธะกับใครแล้วจะทำให้เขาคิดได้ว่าจะทำตัวบ้าดีเดือดแบบเดิมไม่ได้”

คราวนี้ชายสูงวัยยิ้มนิดๆ เมื่อนึกถึงลูกชายคนเล็ก แน่นอนว่าอนงคริตร์ย่อมรู้จักลูกทุกคนเป็นอย่างดี พันแสงนั้นเลือดร้อนจริงอย่างที่ทุกคนรู้ แต่คนภายนอกอาจจะไม่ทราบว่าจริงๆ แล้วลูกชายคนเล็กของเขาเป็นคนใจอ่อนและซื่อสรวล แน่นอนว่าหากมีพันธะกับใคร เจ้าตัวแสบก็คงจะเพลลาๆ ลงบ้าง เพราะกลัวฝ่ายหญิงจะเป็นหม้ายชั้นหมากไปเสียก่อน และดูเหมือนว่าฝ่ายนั้นก็จะรู้จักอ่อนของของตัวเอง ดีจึงพยายามไม่ผูกพันกับใครเป็นพิเศษ คบหาแต่กับผู้หญิงที่รักสนุกเหมือนกันเท่านั้น ช้อนความอ่อนโยนของตนเองเอาไว้ภายใต้ท่าที่เกกมะเหรกเกรที่คนอื่น ๆ เห็นจนชินตา

“แล้วคุณจะไปหาผู้หญิงที่ทนลูกๆ เราได้มาจากไหน คนที่จะทนความเย็นชาของตาใหญ่ได้ ไหนจะคนที่ต้องทนความห่ามของตาเล็กอีก มันไม่ง่ายเลยนะ” อาทิตย์เปรยขึ้นมาบ้าง

“สำหรับตาใหญ่ก็คงต้องมองๆ หาไปก่อนคะ ลูกเรามีปัญหาเรื่องความเชื่อใจเพราะเคยถูกหักหลังมา มันก็ยากพอสมควรคะ เพราะตอนนี้แกปักใจไปแล้วว่าผู้หญิงที่ให้ความสนใจตัวเองนั้นจะเป็นเพราะเขาคือ ตะวัน วงศ์สุริยา ไม่ได้สนใจตัวตนที่แท้จริงของเขา ฉันเองก็ลุ่มเหมือนกันคะ แต่ก็พยายามมองๆ หาดู เราคงต้องช่วยกันนะคะ”

คนเป็นพ่อขมวดคิ้วมุ่นเพราะไม่รู้จะไปมองหาว่าที่ลูกสะใภ้ได้จากที่ไหน เพราะแวดวงรอบๆ ตัวก็ล้วนแต่เป็นบุตรสาวของเพื่อนนักธุรกิจ ตะวันคงมองการคบหากับผู้หญิงเหล่านั้นไปในเชิงธุรกิจเสียมากกว่า แล้วจะหาใครกันล่ะที่ไม่มองบุตรชายเขาด้วยสายตาลุ่มหลงมาแต่แรก

คนแบบนี้แหละที่จะดึงดูดตะวันเข้าไปหาได้ เพื่อที่จะเข้าไปค้นหาวาจริงหรือว่าเงินซื้อผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ตามนิสัยชอบเอาชนะ เขา รู้จักนิสัยบุตรชายดีเช่นกัน ผู้หญิงที่จะได้หัวใจของตะวันไปครอบครอง ต้องพิสูจน์ตัวเองในข้อนี้ให้ได้ แต่ก็รู้เช่นกันว่าหาผู้หญิงแบบนั้นได้ยาก เพราะผู้หญิงแต่ละคนที่บุตรชายของเขาพาตัวเองเข้าไปพิสูจน์ล้วนพ่ายแพ้ในข้อนี้ เงินมันเปลี่ยนคนมานักต่อนักแล้ว มันยิ่งทำให้ตะวัน ปักใจในความคิดของตนเองมากขึ้นไปอีก

คนเป็นพ่อยิ่งคิดก็ยิ่งอ่อนใจ เมื่อยังหาทางออกเรื่องบุตรชาย คนโตไม่ได้ก็หันไปถามเรื่องบุตรชายคนเล็กบ้าง “แล้วเรื่องตาเล็กละ คุณคิดว่าใครเหมาะกับเจ้าแสนนั้น”

อนงค์รัตนียัมพรายเพราะเรื่องของพันแสงนั้นดูจะง่ายกว่าตะวัน พอสมควรจึงเอ่ยกับสามียิ้มๆ “ผู้หญิงที่เหมาะสมกับตานั่นฉันเจ๋งๆ ไว้แล้วค่ะ”

“ลูกเต้าเหล่าใครกัน ผมรู้จักหรือเปล่า”

“ลูกสาวยายภา เพื่อนฉันไงคะคุณ”

“ภา?” อาทิตยทวนคำพร้อมทั้งขมวดคิ้วมุ่น พยายามไล่ชื่อเพื่อนของภรรยาอยู่ในใจ แต่ยังคิดไม่ทันจบอีกฝ่ายก็รีบช่วยทบทวนความจำให้

“เสาวภา ภรรยาคุณวิโรจน์ที่อยู่กระบี่โน่นไงคะ”

ผู้เป็นภรรยาอธิบายเพิ่มเติมจนสามีถึงบางอ้อ แต่คิ้วเข้มของอาทิตยก็ยังขมวดอยู่ไม่คลายเพราะจำบุตรสาวของฝ่ายนั้นได้แล้ว จึงได้แต่เปรยอย่างไม่แน่ใจนัก

“จะไหวหรือคุณ เท่าที่ผมทราบ ลูกสาวเขานี้ก็...เอ่อ...พอกๆ กับเจ้าเล็กของเรานะ จะไม่พากันเตลิดเปิดเปิงไปไหนวู้” อาทิตย อ้อมแอ้มปรึกษาภรรยาแบบไม่เต็มปากเต็มคำเพราะไม่ชอบวิพากษ์วิจารณ์คนอื่น แต่กิตติศัพท์ความเปรี้ยวของหญิงสาวคนนั้นก็ผ่านมา

เข้าหอยู่เนืองๆ เขาคิดว่าฝ่ายนั้นคงเข้ากับพันแสงได้เป็นอย่างดี แต่คงจะเฉพาะในแง่ของเพื่อนเที่ยวเสียมากกว่า เพราะคงจะพากันหัวหกกันขวิดไปเลยทีเดียว

อนงค์รัตน์ส่ายหน้ายิ้มๆ พร้อมทั้งรีบปฏิเสธ “ไม่ใช่คนนั้นหรอกค่ะ คนที่คุณพูดถึงเขาเป็นลูกภรรยาเก่าคุณวิโรจน์ ฉันหมายถึงคนเล็กที่เป็นลูกสาวยายภานันต์ต่างหาก”

“อ้าว! ยังมีอีกคนหรือ ผมไม่เคยเห็นนะ หรือเพราะไม่ค่อยมีข่าวเหมือนคนพี่” อาทิตย์อุทานด้วยความแปลกใจ เพราะครอบครัวของวิโรจน์นั้นมีหน้ามีตาในสังคมพอสมควร ลูกๆ ของฝ่ายนั้นเขาก็พอรู้จักอยู่บ้าง

“มีค่ะ คนเล็กของยายภาเขาไม่ค่อยออกข่าวเพราะเป็นนักข่าวเสียเองไงคะ อีกอย่างนิสัยเขาก็ไม่เหมือนคนที่เปรี้ยวจืดนั้น ฉันคิดว่าน่าจะเหมาะกับเจ้าแสบของเรา”

“ยังไง อะไรทำให้คุณคิดแบบนั้น”

“ดูค่ะ” อนงค์รัตน์ตอบสามีสั้นๆ แต่มีรอยยิ้มติดอยู่ที่ริมฝีปากนิดๆ เมื่อนึกถึงคนที่เป็นหัวข้อสนทนาของตนเองและสามี พลางเอ่ยต่อว่า “อย่างเจ้าแสบของเราคงต้องเจอแบบนี้ค่ะ ประเภทเปรี้ยวเซ็ดฟันก็จะพากันเตลิดเปิดเปิง ส่วนประเภทสนิมสร้อยเจ้าแสบก็คงจะข่มเขาจนหงอ แต่หนูเนี่ยฉันว่าหน่วยก้านดีทีเดียวค่ะ น่าจะเอาตัวเล็กอยู่”

“ก็ถ้าครบเครื่องอย่างที่คุณว่าแล้วเขาจะแลลูกชายเราหรือไง”

คำถามของสามีทำเอาคนเป็นภรรยาถึงกับหัวเราะนิดๆ พอใจที่อีกฝ่ายยอมรับความจริงว่าบุตรชายของเขากับเธอนั้นมีข้อบกพร่องไม่เหมือนพ่อแม่บางจำพวกที่มองลูกตัวเองเป็นเทวดาไปเสียทุกอย่าง จึงได้แต่เอ่ยกลั้วหัวเราะ

“ยายภาเขาก็กำลังเจอปัญหาเหมือนกับเรานี้แหละค่ะ เพราะ

หนูเนี่ยก็ทำท่าว่าจะโหนคานไม่ปล่อยเหมือนกัน อีกอย่างภาเขาก็ห่วง
อยากให้ลูกสาวเป็นฝั่งเป็นฝา เพื่อจะได้เลิกทะเลาะกันไปทำข่าวจนแทบ
จะไม่ได้เจอหน้ากันแบบนี้เสียที ฉันถึงคิดว่าคุณนี้น่าจะลงล็อก ฉันดูๆ
นิสัยเด็กคนนี้นานแล้วละ ใช้ได้ทีเดียว เล็งๆ ไว้ให้ตาเล็กแต่แรกเลย
ยิ่งหลงตามาทักแบบนี้ฉันคงไม่ปล่อยผ่านหรอกค่ะ ยังไงก็ต้องให้รู้จัก
กันไว้ก่อน ฉันคิดว่าภาก็คงเห็นด้วย คือ...เราเคยคุยกันแบบที่เล่นที่จริง
ค่ะ แต่คราวนี้คงไม่เล่นแล้ว”

อาทิตย์ได้แต่พยักหน้ารับนิดๆ เพราะฟังคำอธิบายจากภรรยา
แล้วถึงรู้ว่าไม่ได้เพ่งคิดเรื่องนี้ แต่ได้มองๆ เรื่องคู่ครองของบุตรชายไว้
นานแล้ว และไม่ได้คิดเร่งรัด แต่เมื่อมีคำทำนายทายทัก กอปรกับเรื่อง
อดีตคนรักของบุตรชายคนโตที่ดูเหมือนจะกลับมาสร้างปัญหาอีกครั้ง
ก็ถือว่าเป็นปัจจัยเร่งเร้าให้คิดเรื่องนี้อย่างจริงจัง

เขาเองก็ไม่คิดจะคัดค้านแต่อย่างใด เพราะเชื่อมั่นอยู่เสมอว่า
คนเป็นแม่ย่อมเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้บุตรชายอยู่แล้ว แต่ก็ยังไม่วายพุด
ด้วยความหนักใจ

“แล้วนี่เราจะทำยังไงกันดีละ ผมดูๆ แล้วตาใหญ่กับตาเล็ก
ไม่ได้มีที่ท่าว่าจะเห็นด้วยกับพวกเราสักนิด”

“เรื่องนี้ฉันจะจัดการเองค่ะ เดี่ยวจะลองคุยกับยายภาอีกที่
ส่วนเรื่องตาใหญ่ ฉันอยากพบคนที่ช่วยลูกเราก่อนค่ะ ฟังจากที่พิชิต
เล่าเห็นว่าเพราะเธอเข้ามาช่วย ลูกเราก็เลยไม่เจ็บตัวเท่าไรนัก ยังไง
ฉันก็ต้องพบเพื่อขอบคุณเขาให้ได้ค่ะ”

“ดีแล้ว ถ้ามีอะไรที่เราสามารถตอบแทนเขาได้คุณก็จัดการตาม
ที่เห็นสมควรเลย” อาทิตย์เออออไปด้วย เพราะชีวิตของตะวันยอม
ประเมินค่าไม่ได้ คนที่ช่วยให้เขาแคล้วคลาดจึงนับว่ามีบุญคุณอย่าง
ใหญ่หลวงต่อวงศ์สุริยา

“ขอฉันคุยกับเขาก่อนก็แล้วกันนะคะ แล้วจะมาเล่าให้คุณฟัง

อีกที”

“โอเค ถ้าอย่างนั้นผมไปทำงานก่อนก็แล้วกัน” คนเป็นสามีเอ่ย แล้วก็เข้าไปที่บริษัทดังเช่นทุกวัน ปล่อยให้ภรรยาวางแผนเกี่ยวกับเรื่อง คู่ครองของบุตรชายทั้งสองต่อไป เพราะเชื่อมั่นว่าอย่างไรเสียภรรยา ก็ต้องจัดการเรื่องนี้ได้เรียบร้อยอย่างแน่นอน ก็จะมีใครรู้จุดอ่อนของ ตะวันและพินแสงเท่ากับคนเป็นแม่อย่างนางศิริรัตน์กันล่ะ!

3

ตะวันทั้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้ทำงานตัวใหญ่พร้อมทั้งถอนใจอย่างโล่งอกเมื่อสามารถปลีกตัวออกมาจากเรื่องการแต่งงานที่มารดาต้องการได้ชั่วคราว แต่ชายหนุ่มก็รู้ว่าผู้เป็นแม่คงจะไม่ยอมรามือเรื่องนี้อย่างง่าย ๆ ท่านเป็นคนที่ตั้งใจทำอะไรแล้วแทบจะไม่เคยเปลี่ยนใจ อันเป็นลักษณะที่ถ่ายทอดมายังลูกๆ ทุกคนด้วยเช่นกัน แต่กับพวกเขา นั้นต้องบอกว่าบวกความเจ้าเล่ห์และต่อต้านเข้าไปอีกต่างหาก

แม้จะไม่เห็นด้วยนักกับความคิดเรื่องการแต่งงานที่มารดาเสนอ แต่ที่ผ่านมาเขาก็ไม่เคยคิดจะขัดใจผู้เป็นแม่แม้แต่น้อย มือเกร็งหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาต่อสายเพื่อเรียกหาคนสนิทซึ่งได้มอบหมายหน้าที่ให้ทำการชดเชยแก่ผู้หญิงที่ช่วยเหลือเขาเมื่อคืนเกิดเหตุให้เข้ามาพบ

“พิชิต เข้ามานี้น้อย”

สิ้นเสียงทรงอำนาจเพียงไม่นานประตูห้องทำงานของเขาก็มีเสียงเคาะก่อนจะเปิดออก แล้วพิชิตก็มายืนสำรวจมอยู่ตรงหน้าเหมือนอย่างเคย

“มีอะไรรับคุณใหญ่”

“ฉันมาแต่อยู่ๆ ก็เลยลืมเรื่องที่ให้นายไปจัดการเสียสนิทเลย” ตะวันเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเอื่อยๆ ทว่าดวงตามีแววครุ่นคิด

“เรื่องอะไรหรือครับ” เจ้าตัวเองก็ไม่แน่ใจเช่นกันว่าเจ้านาย
ของเขาหมายถึงเรื่องอะไร

“ก็เรื่องยายจั่นไงล่ะ”

“ยายจั่น?” คราวนี้พิชิตถึงกับอุทานด้วยความงุนงง ทบพวน
ความทรงจำเป็นการใหญ่ว่าอีกฝ่ายกำลังเอ่ยถึงคือใคร

“ก็ยายจั่นที่ช่วยฉันไว้เมื่อคืนก่อนโน้นไง” ชายหนุ่มเอ่ยด้วย
น้ำเสียงติดจะรำคาญนิดๆ คล้ายกับว่าพิชิตควรจะรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว

“อ้อ...คุณผู้หญิงที่ชื่อไอชี่นั่นเอง” พิชิตพิมพ์พร้อมทั้งพยักหน้า
หงิกๆ เมื่อรู้ว่าเจ้านายหมายถึงใคร

“แม่น้ำแข็งจอมจั่นนั่นแหละ ถ้าฉันไม่โดนยายนั่นทับเอาไว้จน
ขยับแทบไม่ได้ บางทีเราอาจจะได้ตัวไอ้หมาลอบกัดพวกนั้นก็ได้อ”
ตะวันเอ่ยด้วยน้ำเสียงดูๆ

แต่แล้วมุมปากหยักสวาก็คล้ายจะยกยิ้มขึ้นนิดๆ เมื่อนึกถึง
ความนุ่มนวลที่สาวจอมจั่นใช้กดทับใบหน้าเขาเอาไว้จนเต็มเปา อวบอ้อม
นุ่มละมุนทั้งที่เจ้าตัวบอบบางนัก ไหนจะเสียงลั่นๆ ที่กระซิบอยู่แนบหู
เขาอีกเล่า ถึงเธอจะจั่นจ้าน แต่เขาก็ต้องยอมรับว่าหญิงสาวคนนั้น
มีน้ำใจไม่ใช่น้อย ทั้งที่กลัวแต่ก็พยายามจะช่วยเหลือเขาในแบบของเธอ
นั่นแหละ

เมื่อนึกถึงน้ำใจของผู้หญิงคนนั้นก็ทำให้น้ำเสียงของคนพูดนุ่ม
ละมุนขึ้นเมื่อซักถามคนของตัวเองต่อ “นายจัดการชดเชยให้เธอ
เรียบร้อยแล้วที่ฉันสั่งแล้วใช่ไหมพิชิต”

พิชิตทำหน้าบ่นยากเมื่อได้ยินคำถามของเจ้านาย ความจริงเขา
หวังอยู่ว่าตะวันจะลื้มๆ เรื่องนี้ไปซะ เพราะปกติเจ้านายของเขาเป็น
คนที่ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องหยุมหยิมพวกนี้เท่าไรนัก และสิ่งที่หญิงสาว
คนนั้นต้องการเป็นสิ่งชดเชยมันก็ไม่ควรจะให้อีกฝ่ายรู้เสียด้วย

“ว่าไงพิชิต เรียบร้อยหรือเปล่า” คนเป็นเจ้านายถามต่อเมื่อ

มือขวาของตนเอาแต่อ้ำๆ อึ้งๆ

“น่าจะเรียบร้อยนะครับ” พิซิตอ้อมแอ้มตอบ

“น่าจะอะไรของนาย! เรียบร้อยหรือยังไม่เรียบร้อยก็พูดมาสิ เขาอยากได้อะไรที่มันเกินสมควรอย่างนั้นหรือนายถึงยังไม่จัดการให้”

ชายหนุ่มถามลูกน้องเสียงซุน แทบไม่อยากจะเชื่อว่าผู้หญิงหน้าใสๆ อย่างนั้นจะคิดคำกำเริบเกินควร แต่ก็นั่นแหละพวกผู้หญิงก็เชื่อไม่ได้อยู่แล้ว ชอบแก้งตื๊อหน้าซื่อ แต่ก็ไว้ใจแทบไม่ได้ทั้งนั้น คนที่มีอคติต่อเพศตรงข้ามคิดเลยเถิดไปกันใหญ่ ก่อนค้นเสียงถามลูกน้องต่อไปอีก

“ว่าไง ยายจอมงกนั้นอยากได้อะไรกับการที่เจ้าหล่อนคิดว่าได้ช่วยชีวิตทายาทของวงศ์สุริยาไว้ได้ บอกฉันมาพิซิต” จากที่เคยคิดว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นยายจอมจู้้น ตอนนี้เขาขอถามตำแหน่งยายจอมงกให้เธออีกด้วย ตะวันเข่นเขี้ยวอยู่ในใจ

พิซิตทำหน้าเหมือนไม่อยากจะร้องไห้ ไม่กล้าบอกสิ่งที่หญิงสาวคนนั้นฝากมา ได้แต่อีกอักจนถูกตวาดซ้ำอีกที

“บอกฉันมาเดี๋ยวนี้พิซิต ยายนั้นเรียกร้องอะไร!”

น้ำเสียงปานฟ้าผ่าของทายาทคนโตแห่งวงศ์สุริยาทำให้พิซิตหลับหูหลับตาตอบออกไปในที่สุด “เธอต้องการให้คุณใหญ่ไปเข้าคอร์สอบรมมารยาทและการปฏิบัติตัวต่อผู้มีพระคุณครับ”

ดวงตาของตะวันเบิกกว้างพอๆ กับปากที่อ้าค้างเมื่อได้ยินประโยคนั้นผ่านออกมาจากปากของคนสนิท นี่เขาได้ยินอะไรผิดไปหรือเปล่า!

“เมื่อไหร่ที่นายว่ายังไงนะ...” ทวนถามเสียงแผ่ว

คนถูกถามลืมหืมตาขึ้นมาสบตากับเจ้านายด้วยสีหน้าบั่นยาก แต่ก็ทบทวนประโยคนั้นให้ฟังอีกครั้ง “เธอบอกว่าถ้าคุณใหญ่ต้องการชดเชยเรื่องที่เขาช่วยคุณไว้ ก็ขอให้ไปเข้าคอร์สอบรมมารยาทครับ

จะได้รู้ว่าจะต้องปฏิบัติตัวต่อผู้มีพระคุณยังไง”

โหนกแก้มของตะวันตกกลายเป็นสีเข้มอย่างที่ไม่เคยปรากฏในรอบหลายปี เขาก็ไม่แน่ใจนักว่าความร้อนบริเวณใบหน้านี้มันเกิดขึ้นเพราะความโกรธหรืออาย แทบไม่อยากจะเชื่อว่ายายเด็กหน้าใสนั้นจะปากคออเราะรายถึงขนาดนี้

“ยายเด็กอวดดี! นี่กล้าพูดกับฉันขนาดนี้เลยหรือ!” เขาคำรามคาตโทษเอาไว้ล่วงหน้า แล้วจึงหันไปสอบถามคนสนิทอีกครั้ง “ยายเด็กนั้นเป็นใคร นายรู้ไหมพิชิต”

“เธอชื่อโอลดาครับ ทำงานอยู่ที่เดอะชัน”

“ทำงานอะไร เป็นเด็กทิ้งขยะอย่างนั้นหรือ” ชายหนุ่มถามพร้อมทั้งทำเสียงขึ้นจมูกเมื่อนึกถึงภาพคนตัวเล็กที่นั่งจมกองขยะเมื่อคืนเกิดเหตุ

คนที่ควมตำแหน่งบอดีการ์ดเองก็ทำหน้าเหย เมื่อนึกถึงกลิ่นอันไม่น่าใสมาก่อนที่ไปเจอโอลดาตามคำสั่งของเจ้านาย ถึงเจ้าหล่อนจะหน้าตาน่าเอ็นดูเพียงใด แต่กลิ่นในตอนนั้นมันก็ไม่ชวนให้เข้าใกล้เลยจริงๆ

ที่สำคัญหน้าตาางดงามนั้นยังเป็นม้าหมากรุก พอเขาสอบถามว่าเธอใช้คนที่เจ้านายของเขาให้มาพบหรือเปล่าเท่านั้นแหละ เจ้าหล่อนก็ทำตาวาวแล้วพนคำพูดใส่เขาจนให้คะแนนไม่ทันเหมือนกับเก็บกดมานานแสนนาน ชนิดที่ว่าถ้าเล่าให้ตะวันฟังแล้วละก็ เชื่อว่าอีกฝ่ายอาจถึงกับเส้นเลือดในสมองแตก เพราะแค่ได้ฟังที่เขาสรุปมาโดยย่อก็หน้าดำหน้าแดงไปแล้ว

“กำลังอยู่ในช่วงทดลองงานในครัวของโรงแรมครับ เห็นว่าอยากเป็นเชฟ ทางนั้นแจ้งมาว่าขยันขันแข็งใช้ได้เลยครับ” พิชิตตอบคำถามของผู้เป็นนายตามข้อมูลที่ได้มา

“ไปเอาตัวมา!” ตะวันสั่งเสียงเข้ม

“เอ่อ...เอามาทำไมครับ” พิชิตสอบถามอย่างไม่แน่ใจนัก ตะวันเป็นคนใจดีก็จริง แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะยอมให้ใครมาพูดอย่างนี้ด้วย ตำแหน่งทายาทคนโตของวงศ์สุริยาทำให้มีแต่คนเคารพนบนอบทั้งนั้น

“เมื่อยากเจอเขา หึ! ถ้ายายนั่นรู้ว่าแม่ฉันมองเขาเป็นผู้มีพระคุณจะไม่ยิ่งผยองไปกว่านี้หรือไงกัน เพราะฉะนั้นก่อนที่จะปล่อยตัวไปพบกับแม่ ฉันจะต้องอบรมแม่เจ้าประคุณนั้นซะก่อน อย่างน้อยเธอก็ควรรู้ว่าฉันเป็นใคร หน้อย...จะให้ฉันไปอบรมมารยาทอย่างนั้นหรือ ยายเด็กอวดดี!”

บอติการัดหนุ่มชำเลื่องมอเง้านายอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก ปกติตะวันไม่ค่อยใส่ใจเรื่องหมุมหมิมพรรคนี้ ใครจะมองเขาเช่นไรชายหนุ่มไม่เคยเก็บมาใส่ใจเพราะเป็นคนที่ค่อนข้างมั่นใจในตัวเองและไม่ใส่ใจความรู้สึกใคร

ในขณะที่ตะวันกำลังอารมณ์แปรปรวนเพราะประกาศิตเรื่องการแต่งงานของผู้เป็นมารดา เขามองเรื่องนี้ว่ามันช่างเหลวไหลล้นดี แต่ไม่อาจพูดกับมารดาได้จึงรู้สึกหงุดหงิดไม่ใช่น้อย ดังนั้นเมื่อมีคนมากระตุ้นความรู้สึกอีกนิดจึงเอาอารมณ์ทั้งหมดไปลงกับผู้เคราะห์ร้ายที่มาถูกจิ้งหะอย่างโสดตานั่นเอง

“เดี๋ยวนี้พิชิต ใครมีปัญหาก็บอกไปว่าฉันสั่ง!” ตะวันสั่งเสียงหนัก

คนสนิทรีบค้อมศีรษะลงรับบัญชา จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าโสดาจะมีโอกาสได้พบคนไร้มารยาทอีกครั้งแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว!

“คุณว่ายังไงนะคะ”

โสดาสอบถามผู้จัดการโรงแรมที่เรียกเธอขึ้นมาพบและแจ้งข่าวว่าเธอต้องไปพบกับพี่ชายของผู้บริหารเดอะตัน โรงแรมหรู

ซึ่งเธอตะเกียกตะกายมาตามหาความฝันที่นี้

“คุณตะวันต้องการพบเธอ”

ผู้จัดการวัยกลางคนทวนประโยคเดิมซ้ำอีกครั้งพร้อมทั้งลอบมองอีกฝ่ายอย่างเพ่งพิศกว่าเดิม ไม่แน่ใจว่าพนักงานใหม่ของโรงแรมไปเกี่ยวพันอะไรกับทายาทคนโตของตระกูลวงศ์สุริยา เขาถึงได้ส่งคนมาแจ้งว่าต้องการพบ ไม่บ่อยครั้งนักที่คุณใหญ่จะมีคำสั่งในทำนองนี้ เพราะถือว่างานในส่วนของคุณใหญ่อยู่ในความรับผิดชอบของพันแสง ถึงแม้ว่าฝ่ายนั้นไม่ค่อยได้เข้ามาดูแลที่นี้บ่อยนักก็ตาม ปล่อยให้ทุกอย่างให้เขาซึ่งเป็นผู้จัดการดูแลเป็นส่วนมาก เดือนหนึ่งอาจจะเข้ามาตรวจงานเพียงหนึ่งหรือสองครั้งเท่านั้น

“เขา...เอ่อ...ท่านอยากพบดิฉันทำไมคะ” โอลดาสอบถามอย่างงุนงง แน่ใจว่าตนเองไม่เคยรู้จักมักจี่กับ ‘คุณตะวัน’ ที่ผู้จัดการกำลังพูดถึงอยู่แน่นอน

“ไม่มีใครรู้หรอกว่าเรื่องอะไร ดิฉันก็แค่เรียกเธอมาตามคำสั่งของท่านเท่านั้น” ผู้จัดการวัยกลางคนตอบเรียบๆ

“น่าจะมีการเข้าใจผิดอะไรสักอย่างแล้วค่ะ ดิฉันไม่เคยรู้จักท่านหรอกค่ะ” โอลดารีบปฏิเสธทันที

“มันไม่สำคัญหรอกว่าเธอจะรู้จักท่านหรือเปล่า แต่ท่านสั่งมาอย่างนี้ เธอมีหน้าที่แค่ทำตามคำสั่งเพียงอย่างเดียว ลืมไปแล้วกระมังว่าตอนนี้ตัวเองกำลังอยู่ที่ไหน”

คำถามนั้นทำให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองผู้จัดการวัยกลางคนอีกครั้ง กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่เข้าใจนัก ทำให้อีกฝ่ายถึงกับถอนใจราวกับสมเพชว่าเธอช่างไม่รู้อะไรเสียบ้างเลย

“ที่นี่เป็นหนึ่งในอาณาจักรของวงศ์สุริยา แล้วคนที่เรียกเธอไปพบก็เป็นเจ้าของ ถือได้ว่าเป็นเจ้านายอีกคน เธอจึงไม่มีสิทธิปฏิเสธ นอกเสียจากว่าไม่ต้องการทำงานที่นี่ต่อไป ที่นี่เลิกชกแล้วไปพบท่าน

ได้หรือยัง”

โอดดากลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่เมื่อฟังประโยคนั้นจบ กว่าที่เธอจะได้เข้ามาทำงานที่นี่ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องฝ่าด่านผู้สมัครไม่รู้ตั้งเท่าไร เพราะฉะนั้นเธอจะไม่ยอมเสียโอกาสนี้ไปเด็ดขาด

เอาเถอะ! ตอนนี้ต่อไปต้องไปพบบยมบาลเธอก็ไม่คิดจะติดออกอีกแล้ว เธอไม่มีวันที่จะกลับบ้านมือเปล่าแน่นอน!

“เอ่อ...คะ ว่าแต่ดิฉันต้องไปที่ไหนคะ คือ...ดิฉันยังไม่รู้เลยคะ ว่าคุณตะวันเป็นใคร ทำอะไร อยู่ที่ไหน” เธอสาธยายด้วยความไม่แน่ใจนัก

“เอาละๆ ไม่ต้องทำท่าแบบนั้นหรอก ท่านส่งคนมารับเธอถึงที่นี่เลยเชียวละ รออยู่น้ำห้องนี้เอง เพราะฉะนั้นไม่ต้องมาชักใช้ให้มากความว่าต้องไปที่ไหน แค่ไปกับคนของท่านก็พอแล้ว นี่เขามารอนานพอสมควรแล้วนะ” ผู้จัดการของเดอะชันรีบอธิบายต่อทันที

โอดดาลอบกลืนน้ำลายอีกครั้งหนึ่งเมื่อฟังประโยคนั้นจบ ที่ผ่านมาเธอทราบเพียงแค่ผู้บริหารของเดอะชันคือ พันแสง วงศ์สุริยาเท่านั้น ไม่แน่ใจเช่นกันว่าคุณตะวันอะไรนั้นต้องการพบเธอด้วยสาเหตุอะไร แต่เขาก็เปรียบเสมือนเจ้านายของเธอ แม้จะยังไม่รู้จุดประสงค์ที่แน่ชัดของอีกฝ่าย แต่ก็ตัดสินใจไปพบเขาก่อนเพื่อประเมินสถานการณ์ จึงลาผู้จัดการและตรงไปที่ประตูทันที

หญิงสาวกวาดสายตามองหาคนที่ผู้จัดการบอกว่ามารอรับโดยอัตโนมัติและราวกับว่าฝ่ายนั้นจะรอเธออยู่แล้ว เพราะเพียงแคเธอผ่านประตูออกไป ชายหนุ่มร่างสูงในชุดสูทสีดำสนิทก็ลุกขึ้นยืนรับการมาของเธอทันที

“คุณโอดดาใช่ไหมครับ” ผู้ช่วยเลขานุการของตะวันที่ได้รับมอบหมายจากพิชิตให้มารับโอดดารีบสอบถาม

“คะ”

หญิงสาวรับคำสั่งนั้นๆ ไม่แปลกใจที่เขารู้จักชื่อเสียงเรียงนามของเธอ ในเมื่อเจ้านายของเขาก็เปรียบเหมือนเจ้าของที่นี่อีกคน แถมยังต้องการพบเธออีกด้วย นั่นย่อมหมายความว่าเขามีข้อมูลของเธอตามที่กรอกไว้ตอนสมัครงานอยู่แล้ว

“พร้อมแล้วใช่ไหมครับ เชิญ” อีกฝ่ายเอ่ยพร้อมทั้งผายมือให้และเดินนำหญิงสาวไปทันที

โสดาสูดลมหายใจเอือกใหญ่เพื่อรวบรวมกำลังใจก่อนที่จะสาวเท้าตามคนที่ถูกส่งมารับเธอตามนิสัยกล้าได้กล้าเสียของตัวเอง ระหว่างที่เดินไปถึงทวนชื่อที่เพิ่งได้ยินเมื่อสักครู่เข้าไปซ้ำมาในใจอยู่หลายครั้ง

‘ตะวัน วงศ์สุริยา’

ภาพหนุ่มใหญ่คร่ำครึบ้าอำนาจผุดอยู่ในหัวคิดอย่างไม่อาจห้าม คนที่อยู่ๆ ก็ใช้อำนาจบาตรใหญ่ส่งให้คนอื่นไปพบโดยไม่แจ้งสาเหตุ ถ้าไม่เรียกว่าบ้าอำนาจแล้วจะให้เรียกว่าอะไร หญิงสาวแอบค่อนข้างอดใจไปตลอดทาง

โสดากวาดดวงตากลมโตไปทั่วห้องทำงานกว้างที่ดูเรียบๆ

ทว่าหุรรางมส่งด้วยความชื่นชมแกมอยากรู้ อยากเห็น ชายคนที่ไม่ได้รับเธอมาแจ้งเพียงแค่ว่าคุณใหญ่รอเธออยู่ในนี้ หลังจากที่เคาะประตูและส่งเธอเข้ามาที่นี่แล้วเขาก็ปลีกตัวจากไปทันที แกมคนที่ต้องการให้เธอมาพบก็ไม่วูไปอยู่เสียที่ไหน เพราะเธอยังไม่พบใครในนี้เลยสักคน

หลังจากยืนสำรวจอยู่ครู่ใหญ่ก็เริ่มอึดอัด เจ้าของใบหน้านางงามเริ่มเสียวซ่ายแลขวาแต่ก็ยังไม่มีใคร หนักเข้าก็เริ่มมีการชะเง้อชะแง่มองหาว่ามีใครอยู่ในนี้บ้าง เมื่อมองแล้วไม่พบก็เริ่มกระดึบกระส่ายเท้าเล็กๆ จึงเริ่มขยับ เดินไปสำรวจรอบๆ อย่างห้ามใจไม่อยู่

ตะวันซึ่งออกจากห้องน้ำหลังจากที่เข้าไปล้างหน้าล้างตาเรียก
ความสดชื่นเพราะคร่ำเคร่งกับเอกสารมาทั้งวันกำลังกอดอกอิงไหล่กับ
กรอบประตูมองคนที่เดินไปชะเง้อชะเง้อมองทางโน้นที่ทางนี้ที่ด้วย
แววตาซ้ำๆ

มุมนปากหยักสวยยกโค้งขึ้นเมื่อนึกถึงท่าที่ยืนตัวตรงทว่าแฝง
อาการกระสับกระส่ายเหมือนเด็กนักเรียนถูกเรียกมาพบครูฝ่ายปกครอง
ในตอนแรกของคนตัวเล็ก พอเห็นว่าคุณครูยังไม่มาเด็กชนก็ยอมเป็น
เด็กชนอยู่วันยังค่ำ เพราะเจ้าหล่อนก็เริ่มที่จะอยู่ไม่สุข เดินไปมองโน้น
มองนี่ไม่ได้หยุด

คงเพราะห้องน้ำถูกสร้างอยู่ในมุมลับตาเธอถึงได้ไม่รู้เราเข้ามา
ยืนมองเธอได้พักหนึ่งแล้ว และก่อนที่แม่จอมจูนจะถึงชั้นรื้อค้นห้องนี้
ชายหนุ่มก็ส่งเสียงขึ้นเสียงก่อน

“สวัสดิ์ยายจูน”

เสียงทุ้มๆ ที่ดังขึ้นไม่ไกลนักทำให้คนที่กำลังชะเง้อชะเง้อมอง
ภาพวาดที่แขวนอยู่บนผนังห้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว ชื่อใหม่ที่เพิ่งมีคนตั้งให้
เมื่อไม่กี่วันก่อนก็ยังจำได้ดีจนต้องหันขวับไปมองอย่างรวดเร็ว

ดวงตากกลมโตสีดำสนิทเบิกกว้างขึ้นกว่าเดิมเมื่อเห็นว่าเจ้าของ
เสียงนั้นคือใคร นั่นมันนายเทพบุตร เอ๊ย! ไม่ใช่สิ! นั่นมันคนเนรคุณ
เจ้าเก่าเจ้าเดิมต่างหากละ ชื่อ ‘จูน’ ที่ได้มา ก็เขานี้แหละที่ตั้งให้!
ดวงตาที่เบิกกว้างเพราะความตกใจเมื่อสักครูจึงเปลี่ยนเป็นถลิ่งใส่คน
ตัวโตทันที

“คุณ!” เจ้าของเสียงหวานๆ ตวาด ยกมือขึ้นชี้หน้าอีกฝ่าย
โดยอัตโนมัติ

คิวเข้มของตะวันขมวดมุ่นทันที พร้อมทั้งเอ่ยเสียงดุ “เอามือลง
เดี๋ยวนี้!”

น้ำเสียงดุๆ นั้นทำให้อีกฝ่ายได้สติและรู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป

จึงรีบลดมือลงไปไขว้ไว้ด้านหลังทันที กิริยาหยาบคายแบบนี้รับรองว่าถ้ามารดาเห็นเธอจะต้องถูกทำโทษอย่างหนัก ใบหน้าหวานใสจึงยิ้มแย้มๆ เป็นเชิงประจบ ทำเอาคนที่ดูเธอปรับอารมณ์แทบไม่ทันเช่นกัน

ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อเห็นท่าที่คล้ายเด็กของคนตรงหน้า ก่อนจะลดมือที่ทอดกกลงแล้วเดินตรงเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าคนที่ยื่นหน้าหาเจอนในที่สุด เรือนร่างสูงใหญ่ทำให้คนตัวเล็กถึงกับต้องแหงนเงยขึ้นมอง ดวงตาสองคู่ต่างสำรวจกันและกันอยู่ในที่

แสงสว่างจ้าในวันนี้ทำให้ต่างก็เห็นอีกฝ่ายชัดเจนขึ้น ผู้ชายตรงหน้าเธอดูจะหล่อเหลายิ่งกว่าในความทรงจำเมื่อหลายวันก่อนหล่อเสียจนเธอนึกต่อว่าพระเจ้าอยู่ในใจที่ประทานหน้าตาที่ชัดแย้งกับนิสัยอันยอดเยี่ยของเธอ ผู้ชายมารยาทแบบนี้ไม่ควรมีสิทธิ์ได้เป็นเจ้าของใบหน้าที่ราวกับเทพบุตรอย่างที่กำลังเห็นอยู่เลย ให้ตายสิ! ความหมั่นไส้ทำให้เธออย่นจมูกใส่เขาโดยไม่รู้ตัว

ตะวนเล็กคิ้วขึ้นนิดหนึ่งด้วยความพิศวงเมื่อเห็นคนที่แหงนเงยมองเขาอยู่ไม่ได้ทำตาปรอยใส่เหมือนคนอื่นๆ แต่กลับทำจมูกย่นใส่เขาเหมือนว่ารังเกียจ ในขณะที่เขากลับอยากจะโน้มตัวเข้าไปใกล้เธออีกนิดเพราะรู้สึกคล้ายๆ ว่าได้กลิ่นหอมหวานจางๆ ลอยอ้อยอิ่งรอบกายเธอ กลิ่นหวานหอมเหมือนวานิลลา หวานพอๆ กับใบหน้าที่กระจางที่กำลังมองเขาอยู่นี้แหละ มันชวนให้เขากวาดสายตาไปทั่วร่างเธอราวกับจะค้นหาที่มาของกลิ่นนั้น

“คุณมาทำอะไรที่นี่!” คนถูกหลบสำรวจควบคุมอาการเต้นของหัวใจที่เร่งจังหวะเร็วขึ้นเพราะดวงตาคมกริบคู่ นั้นด้วยการใช้เสียงเข้าข่ม ผู้ชายคนนี้จะรู้ตัวบ้างหรือเปล่าว่าเขาทำให้คนอื่นร้อนๆ หนาวๆ ได้เพียงแค่การมอง!

“แล้วคุณจะมาทำอะไรที่นี่” คนตัวโตตั้งคำถามพร้อมทั้งเลิกคิ้ว

“ฉันมา...” เธอตอบคำถามทันทีทันใด พลันชะงักก็เหมือนโดน

ปิดสวิทช์เมื่อนึกถึงคำพูดของคนทีพาเธอมาส่งที่ห้องนี้

‘เชิญครับ คุณตะวันรออยู่ข้างในแล้วครับ’

ถ้าคุณตะวันอะไรนั้นอยู่ข้างในนี้ก็หมายความว่า...คำตอบที่
เล่นวบบเข้ามาในสมองทำเอาดวงตาคู้งามเบิกกว้างขึ้น แถมยังเกิด
ติดอ่างขึ้นมาแบบปัจจุบันทันด่วนอีกด้วย

“อะ...อะ...ฉันมา...มา”

“รู้แล้วใช่ไหมว่าผมมาทำอะไรที่นี่ เอาละ...หุบปากลงชะยายจูน
คุณจะทำปากหวิวแบบนี้ทุกครั้งที่เจอหน้าผมเลยหรือไงกัน” ตะวันพูด
แล้วส่ายหน้าคล้ายกับเพื่อนชายต่อพฤติกรรมนี้ของเธอเต็มทน

น้ำเสียงเช่นนั้นเล่นเอาคนที่กำลังตกใจรีบหุบปากจับแถมท้าย
ด้วยค้อนวงใหญ่เพราะห้ามตัวเองไม่ทัน

อาการนั้นเรียกความรู้สึกแปลกๆ ให้เกิดในหัวใจของตะวัน
ได้ไม่น้อย เจเน้นั้นแม้จะเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน แต่ก็เติบโตที่
ต่างประเทศจึงแทบไม่เคยแสดงอาการอย่างนี้ให้เห็น และเมื่อเลิกรา
กับฝ่ายนั้นเขาก็ไม่คิดใส่ใจผู้หญิงคนไหนอีก ผู้หญิงที่ยุ่งเกี่ยวในระยะ
หลังก็แค่สัมผัสทางกาย เจ้าหล่อนเหล่านั้นมีแต่ตามอกตามใจจน
แทบไม่มีใครกล้าทำกิริยาเช่นนี้ใส่เขา

กิริยาที่เรียกว่า ‘ค้อน’ แม้จะรู้ว่าเป็นเพียงแค่คำฟ้องเสียง แต่
ตอนนี้เขากลับคิดว่าอานาภาพของมันไม่ผิดกันเท่าไรนัก ‘ค้อน’ ของ
ผู้หญิงตัวเล็กๆ ตรงหน้าตอกลงมาในหัวใจเขาจนมันเต้นเป็นจังหวะ
แปลกๆ ซอบกล

เมื่อหาเหตุผลของสิ่งที่เกิดขึ้นในใจตัวเองไม่ได้ก็ได้แต่ต่อว่า
คนที่ทำให้ตัวเองเป็นอย่างนี้ไปเสียเลย

“ชอบทำแต่ท่าทางประหลาดๆ อยู่เรื่อย คนอะไรก็ไม่รู้”

คนโดนกล่าวหาเบิกตากว้างอีกครั้ง ผู้ชายคนนี้ช่างไร้มารยาท
สิ้นดี! คนที่ประหลาดนั้นคือเขาไม่ใช่หรือไงกัน! การที่ต้องพยายาม

ระวังความรู้สึกก็อยากจะปรี๊ดเข้าไปทำร้ายคนตรงหน้าทำให้เสียงหวานๆ ถึงกับสั่น กว่าจะคืนให้ผ่านลำคอออกมาได้

“คุณ...คุณ!”

“เอละๆ เลิกทำหน้าดำหน้าแดงได้แล้ว ไปนั่งโน่นเลย ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ” ตะวันรีบชิงพูดตัดบทขึ้นมาก่อนเมื่อเห็นท่าทางของคนตัวเล็ก พร้อมทั้งพยักพยิดไปยังโซฟาตัวโตที่ตั้งอยู่อีกมุมหนึ่งของห้องทำงานกว้าง

“คุณพูดอะไรของคุณมาเลยดีกว่าละ” ไอลดาเอ่ยเสียงต่ำพยายามระงับอารมณ์ บรรณาธิการให้เขาพูดอะไรของเขาเสียโดยไว เธอไม่แน่ใจนักว่าถ้ายังต้องอยู่ด้วยกันต่อไปจะไม่ผลอตัวไปประทุษร้ายร่างกายเขาเข้าให้

ตะวันมองคนตัวเล็กที่ยืนทำตาจ้องอยู่ตรงหน้าด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยริ้วรอย มันเป็นแววตาที่ไม่ได้เกิดขึ้นกับเขานานแล้ว นานจนไม่รู้ตัวเลยทีเดียว ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าเธอรูสึกยิ่งไงในเมื่อดวงตาเธอเจิดจ้าออกอย่างนั้น มันเหมือนเจ้าตัวอยากรจะกลาเข้ามาทาบตีเขาให้หน้าใจ

‘นั่นไงล่ะหลักฐาน’

ชายหนุ่มอุทานอยู่ในใจเมื่อเลื่อนสายตาไปมองมือเล็กๆ สองข้างที่แม่สาวจอมจู้จนกำไว้แน่น ไหนจะปากอิมสีระเรื่อที่เจ้าตัวม้มมันเข้าหากันอยู่หลายครั้งราวกับข่มอารมณ์จนเขากลัวว่ากลีบปากงดงาม ล่อตานั่นจะชอกเข้าไปเสียก่อน หากมันจะซ้าก็ควรจะเป็นเพราะเหตุผลอื่น เช่นว่าถูกคลอเคล้าดูดีม ไม่ใช่เกิดขึ้นเพราะการกระทำของเจ้าตัวเอง

ความตระหนกแล่นเข้ามาเกาะกุมหัวใจของตะวันในบัดดล ส่งผลให้ร่างสูงถึงกับก้าวถอยหลังออกห่างจากคนตัวเล็กที่ยืนจ้องเขตาไม่กะพริบไปก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

‘อันตราย!’

เสียงเตือนนั้นดังก้องไปทั้งสมองจนต้องมองคนตรงหน้าอย่าง
จริงจังกว่าเดิม เขาไม่ใช่ผู้ชายประเภทที่ไม่เลือก ตรงกันข้าม เขาเลือก
มากเสียด้วยซ้ำไป แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับทำให้เขาเกือบหมดความยังคิด
ว่าเธอเป็นเพียงคนแปลกหน้า กลับอยากจะประทับริมฝีปากตัวเองลง
บนปากเธอ อย่างนี้ไม่เรียกว่าตัวอันตรายแล้วจะเรียกว่าอะไรเล่า!

อารมณ์ปรารถนาแบบว่าวามไร้เหตุผลเคยทำให้เขากลายเป็น
ไอ้หน้าโง่มาแล้วครั้งหนึ่ง และเขาจะไม่ยอมให้มันเกิดซ้ำอีกครั้งอย่าง
แน่นอน เขาจะไม่ยอมให้ผู้หญิงคนไหนมาใช้อิทธิพลเหนือจิตใจอีกต่อ
ไปแล้ว!

เมื่อรวบรวมสติได้แล้วหน้ากากของคุณใหญ่แห่งวงศ์สุริยาก็ถูก
หยิบมาสวมอีกครั้ง เสียงที่เอ่ยออกมาจึงเรียบเรียงตามบุคลิกที่ใครๆ
เห็นจนชินตา ไม่มีแววล้อเล่นอย่างที่แรก

“ไปนั่งก่อน ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ”

น้ำเสียงและแววตาที่ปราศจากแววล้อเลียนอย่างที่แรกทำให้
โอดตามองเขาอย่างไม่เข้าใจนัก แม้จะขัดใจกับวาจาจนอารมณ์ของ
เขาในตอนแรก แต่เธอก็กลับรู้สึกว่ามันยังดีกว่าน้ำเสียงเรียบๆ และ
ความรู้สึกที่เหมือนกับว่าอยู่ๆ เขาก็สร้างกำแพงน้ำแข็งมากั้นขวาง
ตัวเองเอาไว้

หน้อยแน่ะ! ยังมีหน้ามาว่าคนอื่นทำท่าทางประหลาด ตัวเขาเอง
นั่นแหละที่ประหลาดกว่าไม่รู้ตั้งกี่เท่า ดูคุ่มดีคุ่มร้ายชอบกล! โอดดา
คิดระหว่างเดินไปนั่งที่โซฟาตามที่เขาบอก จะได้เริ่มพูดธุระกันเสียที
เพราะเธอก็ไม่ได้อยากจะอยู่ที่นี้เท่าไรนัก